

Giới thiệu Tiểu Lang Quân

Truyện Tiểu Lang Quân, chuyện nói về một cô nhóc và một chàng trai miệng còn hôi sữa vậy mà đã đến tuổi lấy chồng, theo phong tục thời xưa thì tuổi này đã có thể thành gia lập thất.

Anh một lòng muốn gả cho nàng làm phu quân của nàng vậy mà nàng không hề chú ý tới anh, chỉ coi anh như một anh trai chính hiệu. Cô chỉ chuyên tâm vào nghề điêu khắc của mình, còn anh thì lại vô tâm và cô nhóc này cũng không thích bộ dáng của anh.

Cuối cùng anh không chịu được nữa nên đánh quyết định chạy tới nói thẳng với cô rằng anh sẽ là một chính quân chính hiệu, cô phải lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: nên cưới

Luật lệ Đại Chu, nữ tử mười ba có thể lấy phu, nam tử mười sáu có thể lập gia đình.

Cháu gái nhà Công Dã—— Công Dã Thanh Quân trong kinh thành kia, dung mạo đoan trang điểm lệ, đức hạnh đa tài, cũng đã hai mươi tuổi hoa, nhưng ngay cả một thông phòng tiểu gia cũng không có, nhờ đến các đại mai mối công khai chuyện chung thân lớn nhất của nàng, sáu năm trước, con gái út nhà Công Dã - Công Dã Nhan Đạm, lúc theo phu quân đi xa Đại Hưng, là lúc nàng mười bốn tuổi, đã để lại ở phía trước cổng thành lưu lại một bài thơ, buông lời nói khát nước ba ngày, chỉ lấy một gáo nước, mỗi phủ đưa tới tiểu công tử xuân tâm nhộn nhạo, cả đời này nhất thể một đôi người, cũng không phải là chỉ có lời nói của nhân vật mới có, tập thể những người mai mối thậm chí đã bắt đầu âm thầm cạnh tranh, nhìn xem một chút Thanh Quân***** tâm hồn thiếu nữ này, rốt cuộc là rơi vào nhà ai.

Bật lên ánh nến, một nữ tử ngồi ngay ngắn trước bàn, nghe trong sân nhà bên cạnh truyền đến tiếng khóc kêu trời gọi đất, nàng buông dao khắc trong tay ra, hơi nhíu mày, đêm đã khuya, nàng có thói quen nhìn về phía cửa sổ, chính là cái ghế đầu mỗi ngày đặt ở phía dưới cửa sổ không thấy nữa, Thanh Hoa đang gác đêm ở bên ngoài, nàng cao giọng gọi: "Thanh Hoa!"

Chính là đại***** Công Dã Thanh Quân của phủ tướng quân.

Thanh Hoa vội vàng vội vọt tiến vào: "*****, chuyện gì?"

Nàng khắc hoa Tiểu Liên không chút để ý nói: "Cái ghế đầu dưới cửa sổ kia đi đâu rồi?"

"A," Thanh Hoa đáp: "Sáng nay ta thấy ở trên mặt có vết nứt, cầm đi sửa chữa rồi."

Công Dã Thanh Quân bực mình nói: "Từ nay về sau không có lệnh của ta, không được nhúc nhích gì đó trong phòng của ta."

"Vâng" Thanh Hoa không rõ chân tướng, nhìn thấy***** mặt có vẻ giận, không dám hỏi nhiều.

"Đi xuống đi." Đầu nàng cũng không ngẩng: "Ta đây không cần người hầu hạ, không cần gác đêm."

Thanh Hoa hơi có chút thất vọng, khom người lui ra. Lúc trước hẳn vốn là hầu hạ Quận chúa, từ năm trước Nhan Đạm***** gởi thư nói có thai, Quận chúa liền lên đường đi Đại Hưng, tướng quân thấy Thanh Quân***** chung quy cũng không còn mấy gã sai vặt phục dịch, đã sớm nghe nói Thanh Quân***** này giữ mình trong sạch, cũng không cho mấy gã sai vặt gần người, diện mạo hẳn hòa nhã thanh tú, nhưng cũng giữ giấc mơ có thể bay lên đầu cành mộng đẹp, dù là, có lúc cũng muốn, chẳng qua là làm một tiểu gia cũng tốt.

Nhưng sau khi cùng mấy gã sai vặt thay phiên gác đêm, hẳn đã không dám hy vọng xa vời, Thanh Quân***** đối đãi với mọi người ôn hòa, nhưng cũng không gọi bọn hầu hạ gần người, mấy gã sai vặt kia nào không phải là diện mạo đẹp ưu tú? Nhưng cũng đều giữ khuôn phép làm việc nên làm, nghe nói trước kia có một Khiếu Cẩm, ý vào về mặt quen thuộc của mình, lại một lần nữa mà thừa dịp lúc Thanh Quân***** tắm rửa xông vào trong quyền rũ nàng, nhưng kết cục cũng là bị tướng quân bán đi ra phủ, về sau không người nào còn dám.....

Hắn tùy tiện nghĩ tướng môn che đây tốt, vậy liền đi xuống, thực ra hẳn nào đâu biết rằng, Công Dã Nhan Hồng kia, Công Dã tướng quân so với bọn sai vặt này vẫn còn nóng lòng đây, cũng không biết có phải nữ nhi bị Nhan Đạm ảnh hưởng hay không, chung quy không chịu thành thân, không muốn tìm một người yêu thích, có hỏi mấy năm, đứa nhỏ này từ mười bốn đến hai mươi còn chưa thấy để ý đến công tử nhà nào, đôi phu thê này mới dâng lên lo lắng, không ngừng an bài những gã sai vặt có diện mạo đẹp cho nàng, muốn nàng mở mang thông suốt, người đều đã thu nhận để đi đến chỗ để làm đây!

Từ nhỏ Công Dã Thanh Quân cùng đi Công Dã Nhan Đạm học điêu khắc, sau khi lớn lên lại càng thêm nghĩ đến cho là cuộc sống, mở ra một nhà ngọc thủ phương, hoàn toàn không có nhập chi tâm.

Lăn qua lộn lại nhìn cửa sổ kia mấy lần, nàng không muốn khắc nữa, chọn một cây nến, để nguyên y phục này nằm xuống, nghĩ tới một lát, nếu kẻ ngốc

này tới rồi, ngày thường không có cái ghế đầu kia, tự mình vẫn không thể té ngã?

Cười khẽ một tiếng, nàng âm thầm chờ đợi cho đến khi rơi vào giấc ngủ.....

Có thể là một môi, đúng là một đêm vô mộng, Công Dã Thanh Quân là bị một hồi tiếng động ồn ào đánh thức, nàng mở mắt, Thanh Hoa gõ cửa hai lần, vừa mới lên tiếng, liền đẩy cửa vào, về mặt hân kỳ lạ, sau khi đi vào thấy nàng hân là cùng y phục mà ngủ, chợt ngẩn ra.

"Chuyện gì âm ỉ như thế?" Nàng hoạt động gân cốt, nhú mày hỏi.

Sợi tóc của nàng rối loạn, thất lưng quần áo lại còn rộng mở, Thanh Hoa nhắm mắt nói: "Là cái người ngang ngược nhà bên cạnh.... .."

Ánh mắt lạnh lùng của Công Dã Thanh Quân đảo qua, hân lập tức chữa lại: "Là Hạ Như nhà bên cạnh, sáng sớm hân khóc la to muốn gặp*****, ngay lúc đó bị quần gia cản lại."

Hân tới làm cái gì? Nhớ lại tiếng khóc trong sân kia tới hôm qua, nàng sinh lòng bất an, liền gọi Thanh Hoa cầm quần áo sạch đến, sau khi rửa mặt vội vàng chạy về tiền sảnh.

Mẫu thân chắc là đã đi vào triều, tiếng động lớn như vậy thế nào cũng là kinh động đến phụ thân rồi, Công Dã Thanh Quân bước nhanh xuyên qua hậu viện, tổ phụ không có ở đây, một mình nàng ở hậu viện, không bao lâu liền đến tiền sảnh, phụ thân Liễu Thị quả nhiên là ở đây, gã sai vặt Hạ Như ở Điều phủ, anh ta đang quỳ khóc ở trước mặt hân.

Cũng không biết là xảy ra chuyện gì, thấy nàng đến, lại nhào tới trước mặt nàng, liền khấn đầu thỉnh cầu: "Thanh Quân***** cứu cứu công tử nhà ta đi!"

Điều Cần? Công Dã Thanh Quân vội vàng đỡ hân dậy, bên trong phòng khách cũng không có người khác, Hạ Như này liền khai ra đầu đuôi gốc ngọn, Điều Cần này là người phương nào, hân vốn là con của Đa tộc trưởng, năm trước Công Dã Thanh Quân đi thăm dì trên đường về thì quen biết hân, vốn cũng là một cuộc tình cờ gặp gỡ như dòng chảy hoa rơi hữu tình, hân hân là nổi lên chấp niệm, đuổi theo Thanh Quân đến kinh thành, không chỉ có thể còn tìm mua một căn nhà giá cao bên cạnh sân nàng, lại đối với nàng đây đưa không dứt.

Phải nói Điều Cần năm nay mười bảy tuổi, diện mạo ôn nhu, cũng không mất đi diện mạo thiếu niên xinh đẹp, nhưng hân nào biết đâu rằng cho tới bây giờ Công Dã Thanh Quân cũng không thích nam tử như hân, nàng vốn là xuyên qua thời không một luồng u hồn, từ nhỏ lớn lên ở phủ Thái Phó, cũng tưởng tìm một công tử thanh nhã, hoặc là lấy người cường thế làm phu, nhưng hết lần này đến lần khác số phận cùng nàng đối nghịch, lúc gặp Điều Cần, mọi thứ đều bị làm xáo trộn.

Mấy ngày liền tiếp bên trong kinh thành xuất hiện đạo tặc hái hoa, có mấy nhà tiểu công tử đều bị cướp đoạt thân thể thuần khiết rồi, ngày hôm qua Điều Cần đi miếu Nguyệt Lão xin sấm sau đó vẫn chưa về, Hạ Như tưởng rằng hân lại là lên lút chuồn mất vào phủ Thái Phó đi tìm Thanh Quân***** , nhưng đợi đến nửa đêm thì hân trở về với cả người đầy vết máu, hân gặp phi tặc hái hoa kia, may mà có chút công phu quyền cước, mà thừa dịp nàng không đề phòng dùng dao găm trên người đem đâm người nọ bị thương, chạy thoát quay trở về.

Bên trong phủ loạn thành một đoàn, Hạ Như một đêm không ngủ, bản thân công tử cũng không nói một lời, tám hai canh giờ, thay bộ đồ mới liền nằm ở trên giường, hân vốn tưởng rằng chẳng qua là bị hoảng sợ, nghĩ tới trấn an vài câu, nhưng sáng sớm tại sao gọi cũng không có người trả lời, hân xông vào nhìn thấy nước dãi ở khoe miệng của Điều Cần, đã hôn mê bất tỉnh, kêu đại phu đến xem, hân là uống thuốc độc tự sát!

Thật khó khăn lắm mới đổ thuốc giải độc vào tràng vị (dạ dày), Điều Cần lại thừa dịp hân không để ý chạy về phía đầu giường, chính là không muốn sống, không có biện pháp Hạ Như không thể làm gì khác hơn là đi cầu xin Thanh Quân, hân biết rõ, chỉ cần nàng chịu đi, Điều Cần chắc chắn vô sự, bằng không, không chừng tiểu chủ tử này nghĩ không thoát cứ như vậy mà đi.

Công Dã Thanh Quân không dám trì hoãn, cũng không đi cửa chính, thẳng tắp xông về phía hậu viện, chỗ ở của nàng cùng gian nhà Điều Cần chỉ cách một bức tường, trên hai bên tường cao đều có cái thang, nàng tam hạ lưỡng hạ liền đi đến mặt bên kia, Điều phủ quả nhiên là rối loạn, có rất nhiều gã sai vặt đều ở chung quanh cửa, nàng vung tay áo bực mình nói: "Nên làm cái gì thì làm cái đó đi! Đừng vây quanh ở chỗ này!"

Biết đến tâm ý của công tử, thấy Công Dã Thanh Quân từ đầu tường vượt qua đến, liền há hốc mồm, nàng vừa mới vung tay áo, bọn họ liền tản đi sạch sẽ, đồng thời cũng yên tâm, đoán chừng công tử chắc là lại không tự tìm cái chết rồi.

Điều Cần nghe thấy thanh âm của Thanh Quân, hân bị nằm ở trên giường không thể lộ diện.

Công Dã Thanh Quân vốn là lần đầu tiên tiến vào khuê phòng nam tử, nàng cũng vô tâm quan sát, lập tức ngồi ở bên giường rồi, đưa tay kéo lấy cái chăn trên người hân, nhưng là kéo cũng kéo bất động.

"Điều Cần, ngươi làm sao?" Nàng nhẹ giọng nói: Hãy cho ta xem, nơi bị tổn thương?"

Giọng Điều Cần buồn buồn được truyền đến: "Ngươi mặc kệ ta, ta sẽ không lại đi làm phiền ngươi, cũng sẽ không tự tìm cái chết, ngươi mau đi đi!"

Thanh Quân dùng sức của mình lôi cái chăn trở lại, hân không chịu, đang lúc giằng giụa lại lộ ra vết máu dính trên trán.

"Ngươi buông ta ra! Công Dã Thanh Quân! Điều Cần hét to: "Hiện tại ta bị đâm tặc kia hôn một cái dơ bẩn, ngươi thì càng có lý do không quan tâm ta rồi, còn quần ta làm cái gì!"

Công Dã Thanh Quân ngó ra, nàng không có nghĩ tới việc này, hân ngang ngược chịu đựng nước mắt hân trừng mắt nhìn nàng, nàng nhìn hân chằm

vào vết máu đột nhiên đã cảm thấy rất là đau lòng.

"Nói những gì đấy!" Nàng nhúu mày, lấy khăn lau mặt cho hấn.

"Vốn là đúng vậy a," Diêu Cần xoay mặt đi: "Ta thích ngươi, một lòng liền muốn gả cho ngươi, nhưng ngươi chán ghét ta, hôm nay lại bị đâm tặc kia cướp đi, mặc dù không có phát sinh cái gì, thế nhưng ngày mai lại không biết truyền ra bao nhiêu lời khó nghe, ngươi bảo ta làm thế nào để sống!"

Mang cái trán bị thương kia đối diện nàng, Công Dã Thanh Quân nhìn chăm chăm một hồi lâu, chỉ nghe Diêu Cần lẩm bẩm nói: "Ngươi đi đi, sẽ không có ai muốn ta rồi, ta không trách ngươi, thực sự..... Vốn dĩ ta là như vậy muốn gả cho ngươi..... Hiện tại cũng muốn, nhưng không thể rồi, không ai muốn ta rồi....."

"Đừng nói nhảm," Công Dã Thanh Quân thở dài nói: "Cứ như vậy muốn gả cho ta?"

Diêu Cần buồn bã nhìn nàng, đôi mắt đau lòng của nàng cũng không phải là làm bộ, trong lòng âm thầm vui mừng, nín nửa ngày một giọt nước mắt toan tỉnh sớm không có, hấn ở trong chăn dùng sức véo bắp đùi của mình, chắc chắn rơi xuống hai giọt nước mắt.

"Ngươi cứ nói đi! Ngươi không có lương tâm!" Diêu Cần hét lớn: "Đừng thương hại ta, ta không gả cho ngươi nữa!....."

"Ta lấy ngươi." Công Dã Thanh Quân nhìn bộ dáng cả kinh của hấn đến cái miệng cũng không có khép lại, hơi có vẻ buồn cười.

Đội một trận tính khí trong lòng của nàng tốt lên, lúc này nàng mới cáo từ đi ra, vẫn như cũ là tèo tèo đi, bên này Công Dã Thanh Quân mới vừa đi, Hạ Như liền vội vàng tiến vào, chỉ thấy công tử nhà mình ôm chầm cười khúc khích không dứt.

Hấn vội la lên: "Như thế nào a, công tử!"

Hai gò má Diêu Cần ửng đỏ, thậm chí toét cả đến mang tai: "Đương nhiên là thành công rồi a! Ta biết cách làm cữ rích này sẽ rất thu hút nàng, hắc hắc, cũng không uổng công ta đắm vào một cái!"

Hạ Như đau lòng tiến đến gần nhìn hấn: "Cái này thật là lớn, cũng thiếu chút nữa mặt mày hốc hác rồi."

Diêu Cần từ trên giường nhảy xuống, đặng đặng tròn mắt chạy đến trước kính nhìn qua nhìn lại, kêu rên nói: "Dáng vẻ xấu xí vừa rồi tất nhiên là gọi nàng đi đến nhìn, ai nha!"

Hạ Như vội vàng nắm chắc khăn thấm nước lạnh phủ lên cho hấn: "Công tử mau chóng nằm trên giường đi, đợi ta đi mua chút dược, vài ngày sẽ đi xuống được ngay."

"Uh," Diêu Cần giữ lấy khăn nằm về trên giường nhìn Hạ Như vội trước vội sau, hỏi: "Như thế nào? Việc treo giải thưởng bắt đâm tặc tiền thưởng cảm về chưa?"

Cầm về rồi, có ba ngàn lượng a!"

"Ha Ha, quả thật là nam tử hán ta vừa ra tay, đã bắt nàng hiện hành!"

"Đúng a, công tử ngươi thật lợi hại! Còn có thể khổ nhục kế, Thanh Quân***** đã đau lòng!"

"Xuyt..... Ngươi nói nhỏ chút."

"Không có việc gì, Thanh Quân***** tự mình cất bước.... ...."

Bên trong phòng lại truyền đến từng trận tiếng cười, bên tường một người tóc đen nhẹ phát ra than vãn, chính là dựa vào cái thang vồ trán, không phải là Công Dã Thanh Quân lại là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: thời gian

"Sau đó thì sau?" Chu Tuyết Mạn tò mò nghiêng người một chút, vẻ mặt không dám tin.

Công Dã Thanh Quân buồn cười nhìn nàng, bữu môi nói: "Cái gì sao đó? Không phải nói đồng ý muốn kết hôn với hấn rồi sao?"

"Cái gì!" Chu Tuyết Mạn thét to: "Ngươi thật muốn lấy hấn! Trong kinh có biết bao nhiêu công tử thế gia vọng tộc đều mơ tưởng gả cho ngươi, ngươi vẫn không đáp lại, kết quả lại muốn kết hôn với một tiểu tử man di ngoại tộc?"

"Biểu di!" Công Dã Thanh Quân không vui nói: "Bất quá là hấn được sinh ra ở ngoại tộc, dùng lúc nào cũng man di man di, sau này ta lấy hấn, không thể thiếu cũng là Công Dã Quận Chúa trong phủ."

Chu Tuyết Mạn cứng lưỡi, cả kinh cảm cũng muốn roi xuống: "Tiểu tử này vốn là quán ngươì một thời gian, có thể vì vậy ngươì muốn kết hôn với hấn? Vậy lời thề đã từng phát ra còn nói liền lấy một ngươì, đến lúc đó hối hận rồi làm sao bây giờ?"

"Ta cũng không biết a," Công Dã Thanh Quân thờ dãi nói: "Cuộc sống của ta vẫn rất yên bình, vốn là đã lên kế hoạch tốt chính là muốn lấy một công tử thế gia trong lòng ngưỡng mộ, sau đó sinh con, hảo hảo coi chừng ngọc thủ phưong cùng ngườì nhà của ta, thế nhưng kể từ khi gặp phải Điều Cẩn, mọi thứ liền tràn đầy ngu ngốc, rất nhiều chuyện vốn tưởng rằng hấn không làm được hấn lúc nào cũng có thể làm những điều bất ngờ, bất kể là hấn dẫn hay ngọc cũng được, cứ như vậy vẫn nói thích ta yêu mến ta, muốn gả cho ta gả cho ta, kết quả ngày hôm qua vừa nghe hấn xảy ra chuyện, ta bỗng nhiên hoảng hốt lên, sau đó chờ ta nghĩ thông suốt ngọn nguồn rồi, nhưng cũng hiểu tâm ý của mình, nguyên lai, không biết bắt đầu từ khi nào, hấn đã quấy rầy đến trong lòng ta."

Chu Tuyết Mạn khép lại miệng, nàng cảm thấy là nên đi báo cáo tình hình cho biểu tỷ đi đã.

Ngọc thủ phưong ở kinh thành rất có tiếng, từ nhỏ Công Dã Thanh Quân ở chỗ Nhan Đạm học nghề sau khi mời mấy ngườì danh sư chỉ bảo, theo số tuổi tăng lên đối với điêu khắc càng lúc càng nhiệt tình, toàn bộ tác phẩm trước đó ở ngọc thủ phưong là do một tay nàng chạm trổ, lần một là tượng đá, lần hai là tượng gỗ, lần ba là khắc ngọc, sau này quy mô cùng tiếng tăm càng lúc càng lớn, liền cũng bán chút danh gia danh phẩm.

Nàng lớn lên ở phủ Thái Phó, mãi cho đến phủ Thái Phó biến thành phủ tướng quân, bởi vì là từ nhỏ liền hạ quyết tâm muốn rời xa triều đình, trong lòng liền có phưong hướng, nhưng tổ mẫu của nàng nguyên là tam triều Thái Phó của Đại Chu, nương của nàng thân là thân tướng quân, mà ngay cả đi không nên thân Công Dã Nhan Đạm của nàng còn là một tiểu Thái Phó chỉ danh, hoàng hậu Hàn Duyệt làm sao có thể lại để cho nàng rời khỏi chứ!

Trong khi trước đây nàng ấy còn cực lực tác hợp hôn sự của nàng với con của hoàng di Hàn Phong là Hàn Nghị cùng Công Dã Thanh Quân kia mà, Hàn Nghị cũng là một ngườì phong nhã, hai ngườì họ đạo chơi bên hồ, uống trà, nghe từ khúc, cũng xem như là đi dạo hơn phân nửa kinh thành, nhưng chỉ là không động tâm. Ngược lại thì khoảng thời gian kia làm Điều Cẩn tức tới mức giơ chân, còn trộm đi nhà nàng chất vãn nàng, lúc đó chỉ cảm thấy đáng về buồn cười của hấn, thực ra nếu không phải cứng chịu đối với hấn, hấn lại có tư cách gì chất vãn nàng chứ, hóa ra khi đó.....

Tuần này biểu muội Chu Tuyết Mạn của mẫu thân nàng, hiện tại đang làm chương quây ở ngọc thủ phưong, thật ra thì nàng biết rõ, kỳ thực biểu di làm nhiều nhất là đang dò xét tất cả chuyển động của nàng, có công tử nhà nào có cái gì gió thổi cỏ lay, lập tức sẽ đi thăm thọc trước mặt phụ mẫu.

Cho nên hiện tại có mấy lời làm rõ rồi nói, chẳng khác nào nói với phụ mẫu.....

.....

Hàn Nghị ở ngọc thủ phưong yêu cầu làm một cái ngọc ấn tiểu bạch, mấy ngày nay vốn là vô tâm điêu khắc, hôm qua mới điêu khắc xong một đoá hoa bạch liền vốn là phụ thân muốn tặng cho bằng hữu lễ phật, thời gian nàng ứng ngọc ấn này của hấn cũng có rồi, Công Dã Thanh Quân ngưng thần điêu khắc, vừa mới động dao, chợt nghe cửa sổ cách vách vang lên, tay nàng dừng lại, thấp thỏm, mặt trên của bạch ngọc nhất thời cào thừa một dấu vết, tiện tay để ở một bên, nàng buông xuống dao khắc.

Chỉ thấy bóng dáng của Điều Cẩn giống như thường ngày một dạng, từ cửa sổ leo vào, hấn đưa lưng về phía nàng, bám vào các cạnh gỗ của cửa sổ, thế nhưng chờ thói quen đi đập lên ghế đầu kia ở dưới cửa sổ của hấn, không đợi chân xác thực, liền đã giẫm hụt té xuống, đang ném tới dưới chân Thanh Quân.

"Ai ôi!"

Công Dã Thanh Quân cúi ngườì nhìn hấn quỳ rạp trên mặt đất kêu rên, tâm trạng lập tức tốt lên, nàng xoa thái dương cười khẽ một tiếng: "Bất quá tuổi này chưa qua tiết, cái ngườì này làm được đại lễ gì a!"

Điều Cẩn vọt lên nhảy bật lên, trán hấn còn chưa tiêu sưng, phía trên quần một vòng vải, vừa rồi khuôn mặt dường như chạm đất rồi, nhìn bộ dáng cấn răng chịu đựng kia, nhất thời lấy lòng nàng.

"Ngươi còn cười! Tại sao đem băng ghế cầm đi!" Hai mắt hấn tròn tròn, tức giận vô cùng.

Hai mắt nàng quét qua nhìn bụi đất khắp ngườì hấn, bĩu môi nói: "Đây là băng ghế nhà ta, ta muốn để chỗ nào liền để đó, thế nào?"

"Ngươi!" Điều Cẩn tiến lên đây, trên mặt thoáng qua một tia bị thương, đưa tay bắt lấy ở cổ tay áo của nàng: "Ngươi không muốn ta leo cửa sổ tìm tới ngườì thật không?"

"Uh," Công Dã Thanh Quân trịnh trọng gật đầu, đi cửa tốt lắm: "Là không suy nghĩ, vậy còn ngươi, ta không gọi ngươi đã đến rồi ngươi có thể nghe lời của ta sao?"

Điều Cẩn đi đến, nhìn chăm chăm mặt của nàng nhìn hồi lâu, lúc này mới hung hăng dậm chân một cái: "Ngươi không gọi ta đến ta vẫn cứ đến! Có thể nhịn liền báo quan bắt ta đi!"

Ngươi xem, cho tới bây giờ hấn chính là như vậy, muốn làm cái gì an vị cái nấy, Công Dã Thanh Quân xì cười ra tiếng, liền cầm lên dao khắc, ở trên mặt ngọc ấn còn in lại vết dao roi, dấu vết vừa rồi còn có thể khắc phục, ước chừng ngườì bình thường dạ không ra được, cứ thế nàng bắt đầu chạm trổ,

đem Diêu Cẩn gạt bỏ sang một bên.

"Này!" Diêu Cẩn ngồi ở đối diện với nàng, giọng nói nhỏ của hắn vốn là hiếm thấy: "Công Dã Thanh Quân, ngươi nói muốn kết hôn với ta, là thật sao?"

Công Dã Thanh Quân giương mắt liếc hắn một cái, cặp mắt hắn trùng trùng, vẻ mặt đang mong chờ nhìn nàng, không kìm hãm được, liền không còn trêu đùa lòng của hắn, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: "Àn."

"Àn là có ý gì?" Hắn ha hả cười ngây ngô: "Ngươi nói là ngươi sẽ lấy ta đúng không?"

"Àn." Nàng tiếp tục một chữ.

"A!" Diêu Cẩn gần như nhảy dựng lên: "Ta biết ngươi sẽ không gạt ta! Ha ha, ta muốn quay về viết thư nói cho nương ta biết! Ngày mai liền đi tây đường học phu đạo, còn nữa, còn phải sớm chuẩn bị y phục hi a, còn có.... .." hắn lăm bầm lăm bầm một hồi lâu, lúc này mới nhảy đến trước mặt của nàng

"Khi nào thì chúng ta thành thân?" Hắn đến gần hơn.

Nàng giương mắt, nhưng là không có trả lời. Hắn giống như một chó con, nếu là có cái đuôi, ước chừng cũng đang đưa bay bay.

"Công Dã Thanh Quân! Hắn lần nữa la lên: "Ta cũng nói cho ngươi biết, ngươi không thể thất hứa nếu như là ngươi không lấy ta, ta đây liền đi chết!"

"Ta không có thất hứa." Trong lòng nàng thầm than, khổ nhục kế này vẫn không thể vạch trần a, lại còn đi tìm chết——nàng không có nghe hắn hô to gọi nhỏ, nhưng nghĩ tới, ngay cả đụng cái vết thương cũng đau thành như thế, còn có thể có dũng khí chết?

Sợ rằng, dũng khí của hắn đều đã dùng để quấy rầy chuyện của nàng trước rồi.... ..

"Nói chuyện a! Rốt cuộc thì khi nào!" Không biết hắn đã đoạt dao khắc trong tay của nàng lúc nào, đem bảo bối của nàng gõ ở trên bàn.

Công Dã Thanh Quân hung hăng liếc hắn một cái, đoạt lấy tiểu dao tức giận nói: "Chờ ngươi 18 tuổi."

Hả? Diêu Cẩn nóng nảy: "Không như vậy a!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: hi vọng

Diêu Cẩn vừa nghe Công Dã Thanh Quân nói muốn chờ hắn mười tám mới bằng lòng lấy nhất thời nóng nảy, hắn đem cả thân mình đều để lên mặt bàn, vô lại nói: "Mười sáu cũng có thể kết hôn, còn chờ mười tám? Ta mặc kệ!"

Thanh Quân dựa vào hướng thành ghế, nàng buồn cười nhìn bộ dáng xù lông của hắn, khẽ cười một tiếng: "Mười tám quá nhỏ ta ngại a, ngươi cũng biết, ta luôn luôn thích nam tử lớn tuổi một chút."

"Ngươi!" Diêu Cẩn nhảy đến trước mặt của nàng, u oán nhìn nàng: "Năm ta mười lăm thì ngươi đã ôm qua ta, còn hôn ta, ngươi định quyết sao?"

Thanh Quân bĩu môi: "Đó là ta cứu ngươi." Cứu một người muốn đi cứu nàng, nhưng phiền phức rơi vào trong nước, kết quả kẻ ngu ngốc này lại không biết bơi.

Diêu Cẩn trừng mắt nhìn về phía nàng: "Ta mặc kệ! Dù sao trong sạch của ta đều đã giao đến trên tay ngươi rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm!"

"Ta chịu trách nhiệm," Công Dã Thanh Quân gật đầu: "Chờ ngươi mười tám liền lấy ngươi."

"Thời gian này ngươi còn kém nữa năm là đến! Nhưng ngươi cũng nhanh qua mười tám."

"Không thể không đến thì sao a."

"Ngươi!"

Hai người chính là đang trừng mắt nhìn, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm thỉnh an của gã sai vặt, hắn cố ý nâng cao giọng, lập tức làm hai người trong phòng đều sững sốt, sau đó Diêu Cẩn sốt ruột, hắn vừa muốn nhảy lên cửa sổ, lại bị Công Dã Thanh Quân kéo lại, nàng bĩu môi nhìn về phía trên giường, hắn hiểu ý, hai ba bước liền nhảy lên giường, Thanh Quân cẩn thận lấy chăn che cho hắn, lại để xuống màn giường, lúc này mới xoay người lại.

Cửa bị đẩy ra, chỉ thấy phụ thân Liễu Thị mang theo một gã sai vặt tiểu Đổng đi đến.

Thanh Quân vội vàng hành lễ: "Phụ thân."

Liễu thị quan sát thấy rõ xuyên qua ánh mắt nàng, lơ đãng đảo qua màn giường trên giường, phảng phất có một bóng người, hần thẳng tắp đi về phía bên cạnh bàn đưa lưng về phía giường ngồi xuống.

"Thanh Quân," hần nhìn tiểu ngọc ẩn trên bàn mở miệng nói: "Từ xưa tới nay hôn nhân đại sự đều là phụ mẫu làm chủ, vậy thế nào mà chuyện người muốn thành thân cha mẹ còn phải biết được từ người khác?"

"Phụ thân nghe ai nói ta muốn thành thân?" Công Dã Thanh Quân đứng ở một bên, không nhanh không chậm nói: "Nữ nhi còn chưa có ý định thành thân."

"Người!" Liễu thị giật dử nhìn nàng: "Năm nay người cũng đã hai mươi rồi, làm sao lại có thể bảo ta yên tâm!"

Thanh Quân nhắm mắt, vô tội nói: "Ta làm sao mới để cho người đỡ lo....."

Liễu thị bức bối, cầm lấy tiểu ngọc ẩn chưa khắc hết ở trên bàn xem tỉ mỉ, thấy một chữ Nghị kia, quay đầu cười nói: "Tiểu án này là khắc cho Hàn Nghị sao?"

Thanh Quân gật đầu: "Đúng vậy, hần đặt hàng ba tháng trước đây."

"Phải nói là ta thích hài tử Hàn Nghị này," Liễu thị không chút để ý nói ra: "Điện mạo của hần nghiêm chỉnh, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết tiến thoái chỉ đạo, đúng là người phụ tốt."

"Hoàn toàn chính xác," Thanh Quân đồng ý, ánh mắt đảo qua trên giường bóng dáng kia thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cười nói: "Phụ thân nói rất đúng."

Trong lòng Liễu thị mừng thầm, nhũn mày nói: "Hoàng hậu cũng vẫn tác hợp cho hai người, nương người đã gặp vài lần, cũng cảm thấy công tử này không tệ, bằng không lúc này định xuống, phụ thân đi cầu hôn, thế nào?" Từ nhỏ hài tử này đều có chủ kiến..... Hần thật đúng là sợ người quy định sẵn xuống, người đã được chọn để lấy.

Công Dã Thanh Quân nhìn phụ thân, lại nhìn trên giường, lắc đầu nói: "Hiện tại tuy là Thanh Quân không muốn thành thân, trong lòng đã có người rồi, qua một thời gian ngắn liền muốn lấy hần."

Liễu thị cũng nhìn về phía trên giường, hần lớn tiếng hỏi: "Người là nói Điều Cần sao?" Là tên tiểu tử kia sao?"

"Không sai," Thanh Quân đáp: "Chính là hần, nữ nhi đã đồng ý hần rồi chờ hần mười tám liền lấy hần."

"Không được!" Liễu thị nói: "Cả ngày lẫn đêm hần kêu gào ầm ĩ, làm sao làm được chính quân của phủ tướng quân ta? Phụ thân già rồi, vốn định cho người lấy một người làm chính quân, nội viện này liền giao cho hần, qua mấy năm cuộc sống ta cũng thanh tĩnh, ta thấy Hàn Nghị cũng không tồi....."

"Phụ thân!" Thanh Quân cau mày nói: "Hần có được hay không cùng ta có liên can gì, ta muốn lấy cũng không phải hần, chuyện này xin chớ làm khó nữ nhi, nữ nhi không muốn làm một đôi vợ chồng bất hòa, xin phụ thân tác thành!"

"Người!" Người thật là cứng đầu!" Liễu thị đứng dậy, gỡ sai vật Tiểu Đẳng vội vàng tới dìu hần, lại bị hần vung tay áo bỏ ra, hần thẳng tắp đi về phía cánh cửa, quay đầu lại quát: "Nếu như người khẳng khẳng muốn kết hôn, vậy cũng được, chính là chỉ lấy làm tiểu lang quân, về phần chính quân, sau này sẽ nói sau, chính người cũng hiểu được việc này, hần không thích hợp làm chính quân!"

Nói xong cũng không chờ Công Dã Thanh Quân mở miệng, liền đùng đùng nổi giận tiêu sái đi ra, tiểu Đẳng vội vàng đuổi theo.

Hai người đi rất gấp, cho đến khi trở lại phòng, trong lòng Liễu thị vẫn còn cảm thấy hậm hực trút không ra, vung tay áo làm vỡ một vài cái cốc trên bàn, lúc này mới ngồi xuống.

Tiểu Đẳng cẩn thận thu dọn lại, hần lại lần nữa pha trà, bung đi tới nhỏ giọng nói: "Tiểu Đẳng không hiểu, Điều tiểu công tử kia thì tránh ở trên giường, Quận Chúa đã không thích hần, tại sao không vạch trần, làm hần thẹn thùng xấu hổ?"

Liễu thị nhận lấy nước trà trừng mắt nhìn hần, hừ nói: "Người nói nữ nhi kia của ta ngu a, giấu thế nào không tốt lại giấu người ở trên giường, nếu là ta vạch trần, Điều Cần kia đang ở trên giường Thanh Quân, có thể nói đâu còn có trong sạch, đều không cần đi cở kiệu, ngay lập tức hần trở thành tiểu lang quân của phủ tướng quân ta rồi!"

.....

Nàng cũng biết sẽ như vậy, Công Dã Thanh Quân đóng kính cửa, Điều Cần ngồi ở trên giường kéo ra màn giường, rầu rĩ nói: "Phụ thân gương gương như không thích ra....."

Công Dã Thanh Quân đi tới ngồi, dựa vào một bên, nhìn về mặt hần sa sút, khẽ cười nói: "Người suy nghĩ một chút nếu như là nữ nhi chúng ta trưởng thành, luôn có tên tiểu tử quấy rầy không ngớt, nhưng lại làm một số cử chỉ to gan, trong lòng hoàn toàn không có cảm kị nam nữ, người nguyên ý để nữ nhi cưới hần làm chính quân sao?"

"A?" Rốt cuộc Điều Cần thật sự nghĩ ra một chút, sau đó gật đầu nói: "Có thể a, miễn là nàng thích là có thể a, nữ nhi chúng ta...." Nói đến đây, lúc nàng

mới kịp phản ứng nằng nói cái gì, nữ nhi của bọn họ..... Hấn đỏ mặt, tiến lên đập một cái vào đầu vai của nằng, gắt giọng: "Người nói cái gì a!"

Công Dã Thanh Quân thu hồi nụ cười, vuốt cằm, nghiêm mặt nói: "Nếu không muốn cùng ta sinh, ta có thể lấy người khác!"

"Người - đừng - mơ - tưởng!" Diêu Cần nhào tới, hấn chỉ cố đùa giỡn, lúc hai người kịp phản ứng, hấn đã nằm ở trên người của nằng, Thanh Quân tựa vào bên giường, hấn nằm ở trên người của nằng, tư thế cũng là thất chặt mập mờ.

"Ngồi dậy," Thanh Quân nhẹ nhàng đẩy hấn: "Mau dậy đi."

"Ta không làm!" Trong mắt Diêu Cần chỉ còn sót lại môi đỏ mọng của nằng, hé ra hớp lại thật là mê người, hấn liền tiếp cận lên cắn một cái.

Công Dã Thanh Quân ngậy ngấn cả người, hấn buông môi nằng ra, đập đập vào miệng, lại tiếp cận, lại một hớp, lần này nhẹ nhàng ngậm mà ngậm một nửa cánh môi của nằng, tìm hấn như trống đập, mặt đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, hoàn toàn quên mất nữ nhân phía dưới.

Ánh mắt nằng chuyển sang u ám, hấn là một thiếu niên ngu ngốc, nhưng nằng không phải là, Công Dã Thanh Quân dùng sức đẩy hấn ngã ở trên giường, sau đó đè lên thân thể hấn.

"Người....." Diêu Cần kinh hô: "Người muốn làm gì....."

Nằng bắt môi của hấn, đưa lời nói chưa nói hết nuốt vào trong bụng, hai người hôn nồng nhiệt, mặt thiết dây dưa không nghỉ, mãi đến Công Dã Thanh Quân buông hấn ra, nghiêng qua một bên.

"Mau trở về đi thôi," nằng kéo chăn qua che ở toàn thân mình: "Nếu không - không chừng ta sẽ làm chuyện đấy....."

Trước mặt Diêu Cần vẫn còn trong mây, lúc này nằng nửa đường buông hấn ra, đem chăn che kín mình, nhất thời hấn tỉnh táo, nằng vừa hôn hấn, còn đẩy ngã hấn..... Trong lòng hấn vui mừng, cũng xuyên vào trong chăn, hai người đều không có gờ giấc, lộ ra bốn chân.

Hấn nằm sấp trên người nằng, tạo ra chút chắn, cúi người e lệ nói: "Người, tùy người.... Ta, ta không sợ! Ân..... Ta nguyện ý....."

Công Dã Thanh Quân trừng mắt nhìn hấn: "Thật?"

Diêu Cần nhắm mắt lại nằm ở trên người của nằng, nhỏ giọng nói: "Ân....."

Công Dã Thanh Quân thờ dài, nằng thờ ra một hơi thật dài, rừ rừ nói: "Thế nhưng ta sợ, ta không muốn."

"Tại sao!" Diêu Cần vọt đứng dậy, đem chăn ném qua một bên: "Người nói lời này có ý gì!"

Công Dã Thanh Quân từ từ đứng dậy, nằng nhìn hấn bất đắc dĩ nói: "Nếu như lúc này ta muốn người, sợ là phải sớm lấy người, đời này người muốn làm cái gì, ta sợ ta cũng khó mà thoát khỏi....."

Diêu Cần nghe không hiểu, hấn nhảy xuống giường chia về chớp mũi nằng nói: "Hôm nay người không quan tâm ta, về sau cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi ta, hừ! Ngày mai ta liền đi Không phụ tử kia học phụ đạo, xem xem ta làm sao sẽ có thể làm chính quân của người!"

Nói xong xoay người bước đi, Công Dã Thanh Quân không nói, nhìn hấn nhảy lên cửa sổ, lúc này mới kêu lên: "Chậm đã!"

Hấn nhảy lên trên cửa sổ, vừa muốn nhảy xuống, chợt nghe thanh âm chậm rãi của nằng truyền đến: "Nghe nói người bắt được hái hoa tặc rồi, được thưởng ba ngàn ngàn lượng?"

Diêu Cần liền nhảy xuống, chạy vụt đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: phu đạo

Đại Chu có một học viện rất có tiếng ở kinh thành, tên gọi Viễn Quân, những năm đầu nó nguyên bản chính là một cái giáo đường nổi tiếng do ông nội mở, dùng để dạy những công tử thế gia kia học phụ thê chi đạo, về sau rất nhiều công tử từ nơi này gả ra, phần lớn có thể gánh chịu trọng trách bên nhà vợ, học viện Viễn Quân này dần dần có tiếng tăm, có rất nhiều nữ nhi tới tuyển chọn phu, lấy công tử học viện làm làm đầu.

Nay học viện Viễn Quân mở rộng quy mô rồi, Vạn Hoa sơn trang, còn có hoa đào tiểu trúc xinh đẹp kia, đều ở trong học viện, các tiểu công tử tự nguyện chọn môn học, cầm kỳ thi họa, múa nhạc cười ngửa bắn cung, tài nấu nướng cùng phụ đạo, thậm chí năm ngoài mới còn thêm điều khắc, đó là sau khi ngọc thủ phượng nổi danh mới thêm vào, dạy học chính là bậc thầy ngọc thủ phượng, dĩ nhiên, thỉnh thoảng, Công Dã Thanh Quân cũng sẽ đi vào dạy một phen, thực ra có nhiều tiểu công tử chạy đến đều là vì nằng.

Điều Cần đối với những thứ cảm kỳ thi họa hay gì đó rất là thiếu kiên nhẫn, hẳn chọn cưỡi ngựa bắn cung cùng phu đạo, còn có điều khác. Phu đạo nhất định là phải học, đây là một trong những cái yếu nhất của hẳn, nam nhi Đại Chu phần nhiều là hiểu biết lễ tiết, biết tiến thoái, không học không được, cưỡi ngựa bắn cung vốn là hứng thú gây ra, về phần đao khắc đây, chỉ là do muốn gặp Công Dã Thanh Quân mà thôi.

Lần đầu tiên đến nơi này, Điều Cần mang theo Hạ Như hiểu kỳ quan sát toàn bộ học viện, Hạ Như chỉ có thể chờ ở cửa đại môn trong trường đình, vốn là không cho hẳn đến, hẳn càng muốn đến, Điều Cần lấy khối sách từ trong tay hẳn ra liền lên đường nhìn quanh đi vào chính uyển học phu đạo, uyển này phân ba gian, mỗi buổi sáng một canh giờ, cưỡi ngựa bắn cung ở một diện khác trên bãi đất trống, về phần điều khắc này, cách chính uyển cũng có một đoạn khoảng cách, tên là ngọc thủ các.

Bởi vì là tới vô cùng sớm, trong phòng không có mấy người, cũng có biết đối với hẳn chào hỏi, Điều Cần không chút để ý gạt đầu ngồi xuống, liền bắt đầu một ngày mới.

"Làm người phu, điều cần thiết là có thể nhẫn, nhẫn không thể nhẫn nhịn chuyện....."

"Làm người phu, cần phải có năng lực, có thể khoan dung chịu được những chuyện....."

.....

Cái gì nha, Điều Cần mệt mỗi muốn ngủ.... ..

Hạ Như ở trong trường đình đợi một canh giờ, cho đến nghe tiếng chuông vang, vội vàng tiến ra đón, Điều Cần ngáp liên tục đi ra, hẳn nhận lấy bút cụ, hiểu kỳ nói: "Công tử, thế nào?"

"Rất tốt," Điều Cần bỏ mặt hẳn đi, hai người đi đến nội viện, bên kia có một sân trống, đang biểu diễn luyện cưỡi ngựa bắn cung.

"Thật tốt quá!" Hạ Như kích động nói: "Nếu công tử ở học viện Viễn Quân được hạng nhất, vậy Liễu Chính Quân liền không dám xem thường người rồi!"

Điều Cần nhìn hẳn vì mình mà vui mừng lành lạnh nhắc nhở nói: "Ta nói là ta ngủ được tốt vô cùng."

Hạ Như nhất thời ịu xù.

Cưỡi ngựa bắn cung không có giới hạn thời gian, lúc bọn hẳn đi qua, chỉ nghe thấy từng tiếng một trăm trò khen ngợi, vệt ra đám người, chỉ thấy một người nam tử mặc một bộ đồ ngắn gọn luyện cưỡi ngựa, thân thủ nhanh nhẹn, tư thế oai hùng hiên ngang, liền phát ba tên, chính giữa hồng tâm, chính là Hàn Nghị.

Nói một cách công bằng, bộ dáng hẳn thật là.... .. So với chính mình đẹp mắt một chút, cao một chút, bắt quá hẳn lớn tuổi chút, năm nay đã hai mươi rồi, còn chưa lập gia đình..... Không đúng, Thanh Quân thích người lớn tuổi, không phải là nàng chờ hẳn chứ.... .. Điều Cần nhìn Hàn Nghị nâng cánh tay bắn tên, nghĩ ngợi lung tung.

Môn bắn cung, thôi đi, hẳn quay đầu bước đi, chẳng thêm đi học rồi.....

Ở học viện vòng vo hơn một canh giờ, Điều Cần tràn đầy mong đợi đi tới ngọc thủ các, ngọc thủ các chỉ có một gian, suốt ngày cũng là học ở đây, bình thường tiểu công tử đến đây không phải rất nhiều, chỉ có khi có Công Dã Thanh Quân mới chạy đến, nhân tài thật nhiều.

Hẳn cũng không nghĩ tới ngày đầu tiên là có thể nhìn thấy nàng, khi Công Dã Thanh Quân xuất hiện ở bên trong ngọc thủ các, Điều Cần không dám tin xoa nhẹ con mắt hồi lâu, bên ngoài vùng lên la hét âm ỉ, các tiểu công tử đi học trước không có ngồi vào vị trí, liền coi là vứt bỏ, là không cho mở cửa, nàng đứng ở phía trước, gọi gã sai vặt cấp cho tiểu công tử mỗi người một dụng cụ cắt gọt, cùng củ cải.

Ánh mắt Điều Cần chăm chú nhìn chăm chăm nàng, ý đồ cùng nàng nhìn nhau, nhưng ánh mắt nàng bình thản ung dung nhẹ nhàng đảo qua hai lần trên người hẳn, lại cứ cùng hẳn mở ra lỗi.

Công Dã Thanh Quân kêu mọi người đem dụng cụ cắt gọt cùng củ cải dọn ra, liền bắt đầu điểm danh, vừa mới hô hai người chợt nghe tiếng động ở cửa, nàng đi tới, mở ra, đối với hẳn khẽ khom người.

"Thật xin lỗi, ta tới đã muộn."

Nàng ra hiệu ý bảo hẳn đi vào trong ngôi xuống, liền xoay người lại đóng cửa, người ta là tiểu thế tử, có phần là phải nề mặt.

"Được rồi, tiếp tục điểm danh." Công Dã Thanh Quân chiếu theo thứ tự điểm danh, trong danh sách có mấy người vắng mặt, liền hỏi tên từng người một, đến phiên Điều Cần, nàng đứng ở trước mặt của hẳn, ánh mắt nhìn hẳn mang theo một chút cung chiêu, nhẹ giọng hỏi: "Người tên là gì?"

Biết rõ còn cố hỏi, Điều Cần có chút tức giận, chỉ có điều nghĩ tới có nhiều người ở đây như vậy, liền đứng dậy lớn tiếng nói: "Ta là Điều Cần! Còn khoảng nửa năm thì mười tám rồi!"

Công Dã Thanh Quân suýt chút nữa bật cười, hẳn vẫn không quên được khi nào mười tám, hôm nay nàng vốn là có việc, Đông Sơn đào được một lượng lớn ngọc thạch, hoàng hậu ra lệnh kêu nàng giám sát, nàng nghĩ tới nghĩ lui, chung quy nhớ tới học viên đến xem một chút, vậy liền tới, muốn nhìn

Diêu Cẩn một chút bị học viện phụ đạo quán thành cái dạng gì rồi, muốn xem xem bộ dạng ngây ngô của hắn lúc trông thấy mình.....

Đây là ngày trang tự tiến cử sao, chúng tiểu công tử ở ồ cười vang, Hàn Nghị cũng nhíu mày, Diêu Cẩn, hắn biết rõ y, nàng còn làm bộ như không biết hắn sao?

Công Dã Thanh bảo hắn ngồi xuống xoay người lại nói: "Ta đây vốn là theo lệ thường hỏi một chút, không cần phải tẩn tiện như vậy."

Tiếp tục dạy học, nàng nói qua loa một chút về công phu nhập môn, liền gọi bọn hắn ở phía dưới chém gọt củ cải. Rất nhiều tiểu công tử tuy là nghỉ ngơi, cũng không dám mở miệng hỏi, mỗi lần Công Dã Thanh Quân đến cũng bảo bọn hắn chém gọt củ cải này, nhằm chán được ngay nha.....

Một canh giờ rất nhanh đã trôi qua rồi, Hạ Như ở bên ngoài nóng lòng đợi, bình thường đều ở trên xe ngựa bên ngoài sơn trang học viện tiểu công tử, hắn không yên lòng, liền đi theo vào, nhưng điều này luôn luôn chớ vô ích, thời gian trôi qua cực kỳ chậm, khó khăn lắm, nghe thấy được giống như âm thanh của tiếng chuông vang, hắn vội vã vọt tới.

Lúc cửa mở ra chỉ thấy, Công Dã Thanh Quân cùng Hàn Nghị sánh vai đi ra.

Hạ Như vội vàng hành lễ: "Thanh Quân*****."

Công Dã Thanh Quân ừ một tiếng, cũng không quay đầu lại liền đi, hắn ở phía sau người còn nghe cái gì thể tử điện hạ hỏi nàng nói cái gì tiểu án gì gì đó.

Liên tục có người ở bên trong đi ra, hắn đợi một lúc lâu cũng không thấy Diêu Cẩn đi ra, thò đầu hướng mặt vào trong nhìn nhìn, chỉ thấy công tử nhà mình đang ở phía sau một cái mặt bàn cắt củ cải gì đó.

"Công tử!" Hắn gọi nói: "Chúng ta hỏi phủ chứ!"

Diêu Cẩn không đáp lại hắn, người trong phòng đi sạch sẽ rồi, Hạ Như xông vào, đến gần, lúc này mới nhìn thấy trước mặt hắn chính là một đoạn ngắn một đoạn ngắn củ cải.

"Công tử," hắn lại nói: "Người cắt củ cải làm cái gì? Chúng ta đi chứ."

Diêu Cẩn ngẩng đầu nhìn hắn, cắn răng lầm bầm nói: "Ta hối hận rồi....."

"Hối hận cái gì?" Hạ Như không hiểu.

"Người nói ta không phải là âm đầu nha, học cái gì phụ đạo a..... Phiên chết rồi, đến đây không phải là tìm bị khí a, Hạ Như người cũng không nhìn thấy, tiếng chuông vừa mới vang, Hàn Nghị kia liền ba ba hồ đi lên rồi, rất nhiều tiểu công tử vây quanh bọn họ, tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!" Hắn tức giận dùng dao đâm vào củ cải.

Hạ Như còn chưa lên tiếng, thấy hắn liền vỗ đùi kêu khê một tiếng: "A!" Ta nghĩ được rồi!"

"Người nghĩ cái gì rồi?"

"Hắc hắc," Diêu Cẩn cầm tiểu dao đâm vào củ cải giờ lên đến trước mặt hắn: "Hắc hắc....." Hắn cười quỷ dị.

Hạ Như mở to hai mắt nhìn: "Công tử muốn làm gì? Giết thế tử?" Hắn lên tiếng nói: "Vậy không được! Liền mất đầu đấy!"

"Đi!" Diêu Cẩn mang cả dao cùng củ cải ném vào trong ngực của hắn, trong lòng hung hắn nghĩ tới: núi không tới dựa ta, ta càng muốn tới núi!

Làm gì? Đương nhiên là muốn quyến rũ Công Dã Thanh Quân rồi, đây là biện pháp thành thân hảo nhanh nhất, ha ha, ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: ra máu

Ban đêm, Công Dã Thanh Quân nghiêng trên giường đọc sách, cổ đại ánh nến lơ mờ, đọc rất làm tổn hại mắt, nhưng nàng nhất định cứ thích nghiêng trên giường xem, nhìn xem một nhọc, liền như vậy thiếp đi.

Ô song cửa sổ vừa vang lên, khóe môi kéo ra một nụ cười, nàng cũng không giương mắt, chỉ cuối đầu đọc sách, người kia ngoại trừ Diêu Cẩn còn có thể là ai, từ cửa sổ mà vào, Diêu Cẩn đạp lên cái ghế đầu, phịch một cái nhảy xuống.

Quan sát mọi nơi một chút, hai ba bước hắn chạy đến bên giường, vuốt ve một cái trên tay cầm sách của Thanh Quân, liền bấu môi ngồi xuống.

Công Dã Thanh Quân không chút để ý cầm lấy sách đặt ở bên gối, liền ngồi dậy.

"Thế nào?" Học phu đạo được gì a?" Nàng quay đầu đi, đưa tay che miệng cười, để tránh cười đến quá mức liễu lĩnh.

"Không tốt!" Diêu Cẩn kêu lên nói: "Không phu tử rất phiền, dong dài hết sức!"

Nàng nhẹ giọng ho hai tiếng, nhú mày nhìn hấn, cổ tình nghiêm mặt: "Nếu học phu đạo không tốt, ngươi bảo ta làm sao lấy ngươi?"

Diêu Cẩn không nói, hấn lấy từ trong ngực ra một vật, dùng sức ngã ở trên mặt của nàng: "Ta - không - biết - đạo!"

Công Dã Thanh Quân lấy ở lòng bàn tay, là một dạng khăn cùng một khối khác..... Ân, tú lộn xộn mà phá hỏng vải, mặt trên còn có kim khâu, tạm thời xưng là vải rách được rồi, hình dáng mặt trên khăn thực ra chỉ có một đóa tiểu hoa, thoát nhìn rất trang nhã. Một khối khác chính là lưu việc học, mặt trên sợi thêu rồi bởi đã xoắn thành hai luồng rồi, nàng cười khúc khích, ở Đại Chu, nam tử thành thân, đều phải tự tay mình làm giá y, làm không tốt việc thêu thùa, cũng tự mình giá y phía trên thêu một món đồ vật, tỏ vẻ cát tường.

Nhìn Diêu Cẩn này, vài cái đường cong cơ bản, hấn cũng có thể thêu thành hai luồng, sau này làm sao có thể làm đây?

"Đây là ngươi thêu?" Thanh Quân giờ lên lắc lắc hai cái.

"Ngày mai Không phu tử phải kiểm tra....." Hấn càng nói tiếng càng nhỏ: "Ta không muốn đi học cái gì phu đạo..... Có được hay không?" Hấn ủy khuất đưa tay đưa tới trước mặt nàng.

Công Dã Thanh Quân nhắm mắt, đầu ngón tay của hấn có vài chỗ vết thương nổi lên cùng lỗ kim châm, xem ra thực sự là chịu đau khổ rồi. Nàng cúi đầu ngăm vào ngón tay của hấn, đầu lưỡi vừa chuyển, đó là mứt vào hai cái, liền buông ra.

Diêu Cẩn Thang Mục cứng lưỡi nhìn nàng, bất quá hấn chỉ là muốn gọi nàng thương một phen, đau lòng đau lòng cũng không biết có thể hay không, kết quả, nàng lại..... Nàng lại, oanh một cái đỏ mặt, nàng lại buông lỏng hấn ra.

"Tốt chút chưa?" Là mộng sao, nàng lại ôn nhu nhìn mình như vậy.

"Tốt, tốt lắm," Diêu Cẩn lẩm bẩm nói: "Không đau rồi."

Công Dã Thanh Quân đứng dậy mang giày: "Không đau rồi, trở về đi thôi, tiếp tục..... Ân, việc học của ngươi, nếu như không học phu đạo, chỉ sợ ngươi cũng chỉ có thể làm tiểu lang quân của ta, "nàng cũng không nhìn hấn, mang giày xong liền đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống: "Ngươi cũng biết, cha ta sẽ không vui mừng hoan nghênh ngươi, nếu là ở Không phu tử kia được một giáp trở về, nói không chừng sẽ đồng ý lấy ngươi làm chính quân a."

"A?" Diêu Cẩn than thân mình, đến nằm trên giường của nàng: "Thế nhưng ta vừa nghe phu tử thuyết giáo liền ngủ a! Ngươi không thể sớm một chút lấy ta sao? Ân?"

Trong lòng Công Dã Thanh Quân thật tốt, nàng cầm lấy dao khắc vẽ hai cái, đưa lưng về phía hấn, miễn cưỡng nói: "Đừng được một tắc lại muốn tiến một thước (được voi đòi tiên), nói không chừng ta cũng sẽ thay đổi chủ ý."

"Cái gì?" Diêu Cẩn nhảy xuống một cái, hấn thẳng tắp vọt tới trước mặt nàng, nghiêng đầu nhìn sắc mặt của nàng, thấy nàng rất là nghiêm chỉnh, nhất thời lo lắng đứng lên, chạy về trên giường cầm lấy cái bức tranh thêu bầm bầm nói: "Ta sẽ cố gắng được một giáp, ngươi cũng đừng muốn đổi ý."

Công Dã Thanh Quân không nói, hấn hỏi tới: "Được chứ? Ân?" Bộ dạng ỉu xiu không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được, nàng cắn môi, ngừng tràn ra nụ cười, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Học tốt phu đạo, như vậy hấn quá bận rộn sẽ không có thời gian lúc nào cũng đi theo nàng, chính là âm thầm cười trộm, tiểu tử kia mặt cười ngọt ngào, đúng là đã trở lại, chỉ thấy hấn lão đạo tiểu sai hướng tới trước mặt của nàng, về mặt cười lấy lòng.

"Thanh Quân....." Diêu Cẩn nhẹ giọng nói: "Có thể, ân.... Giúp ta một việc hay không."

"Cái gì?" Công Dã Thanh Quân liếc về phía sau hấn, hấn lại lách mình tránh ra.

"Ngươi nói trước đi được không chứ!" Diêu Cẩn cắn môi.

Nàng nhìn chăm chăm vào môi của hấn, vốn là đồng ý ừ một tiếng, chờ hấn lấy cái khăn thêu hồngбет trong tay ra, lập tức đã xoay mặt đi: "Đừng hồng!"

Diêu Cẩn nắm lên cánh tay của nàng đang đưa: "Xin ngươi, ta biết bảo một nữ tử thêu thứ này không hợp..... Nhưng ngươi khéo tay. Coi như là giúp ta đi, ản? Xin ngươi....."

Không phải là chuyện nữ tử hay không nữ tử, kiếp trước công Dã Thanh Quân đối với việc thêu thùa may vá cũng là đau đầu không thôi, đi đến thế giới nữ tôn này lại càng chưa bao giờ bước chân qua, về mặt nàng nghiêm nghị, xoay đầu lại, trừng mắt nhìn hấn cầm lấy cánh tay nàng nói: "Buông ra!"

Diêu Cẩn hung hăng vừa ngã, nghĩ như vậy lên đường trở lại phủ, nhân châu chuyển động, đó là mang theo việc học của hấn nhảy lên giường Thanh Quân, hấn nằm ở đó nghiêng cứu, hấn oán hận nghĩ tới: ta không ngủ được, cũng không cho ngươi ngủ!

Tiền thể....Câu dẫn nàng một chút, hắc hắc, hắc hắc.....

Công Dã Thanh Quân quay đầu lại nhìn hấn một cái, liền bắt đầu chuyên tâm điêu khắc, ngọc thạch thô sơ mới ra tính chất rất tốt, hoàng hậu thường xuống rất nhiều, hai ngày nữa liền phải vào cung, bắt tay vào làm vì nữ hoàng điêu khắc một ngọc tượng, nàng vô tâm tạp niệm, khắc dao bay lên bay xuống, cũng không biết trải qua bao lâu, một cái tiểu nhân đã thành hình trông rất sống động, chỉ thấy vẻ mặt hấn tức giận, sợi tóc rối loạn, không phải là Diêu Cẩn, là ai!

Tay nàng run lên, nhất thời đánh rơi tượng tiểu ngọc xuống bàn son, bốp một tiếng, lúc ban đêm rất là thanh thúy, vội vàng nhặt lên, tìm Công Dã Thanh Quân đập nhanh không thôi, tiểu tử này, không biết lúc nào thì, hoặc hi hoặc giận, hoặc cười hoặc giận dữ, cũng giống như là khắc ở trong lòng của nàng, không tự chủ được còn muốn cung chiêu, trêu chọc..... Lấy hấn, tâm chỉ hướng tới, nếu như là để hấn biết được tâm ý của nàng, vẫn không thể toan tính mà chết?

Thở dài, Công Dã Thanh Quân đem tượng tiểu ngọc đặt lên bàn, vừa quay đầu lại, người trên giường kia, đã....ngủ thiếp đi.

Nàng cười khẽ một tiếng, đi tới vỗ vỗ vào mặt của hấn: "Diêu Cẩn! Diêu Cẩn, mau dậy đi, đi về ngủ...."

"Ân?" Diêu Cẩn mơ mơ màng màng lên tiếng, lẩm bẩm: "Nurong....." Liền trở mình một cái, chuyển hướng vào bên trong lại không có phản ứng.

Một cái vật ở trên người hấn rơi xuống, Công Dã Thanh Quân nhặt lên, chính là việc học của hấn, cái bức tranh thêu.

Chắc hấn, hấn cũng là nhớ tới nurong của hấn, năm ấy Đa tộc trưởng cũng là yên tâm, vẫn cứ đem Diêu Cẩn phó thác cho nàng, vậy nàng liền đem nhà bên cạnh sang tay giá cao bán ra, hấn còn vì mình rồi đi, rốt cuộc gần kề nàng hơn một chút nhảy nhót không thôi. Nàng ngồi xuống, bắt đầu nổi lên nghiêng cứu, dạng trên khăn kia là một đóa tiểu hoa.

Trong giấc mộng của Diêu Cẩn, hấn mơ thấy lần đầu gặp gỡ Công Dã Thanh Quân năm ấy, hấn vốn là cùng mẫu thân đi xem phụ thân, lúc hấn còn nhỏ cha của hấn đã qua đời, nguyên nhân là nhớ cha, liền cho táng ở tại quê nhà.

Lúc trở về thành, đi ngang qua hoa nghiêu giang, liền gặp Công Dã Thanh Quân.

Diện mạo của nàng thanh tú, vẻ mặt lạnh nhạt, hấn vốn là cũng không chú ý đến nàng, nhưng lại có bọn cướp đến, Đa nam nhi hiệp nghĩa ngút trời, từ nhỏ Diêu Cẩn đã luyện võ, mấy lâu la không phải là đối thủ, hấn đã sai lầm - sai lầm là không nên sợ y, còn muốn bắt lấy tên đầu lĩnh đem đi giao nộp cho quan, kết quả, tên đầu lĩnh trốn về phía sông, hấn không cẩn thận cũng rớt xuống phía dưới, lúc này mới nhớ tới, mình không biết bơi.

Công Dã Thanh Quân nhảy xuống cứu hấn, khí đó hấn hấn là không thở được, nín khí, cảm thấy trong lòng ngực muốn nổ tung, thế nhưng môi của nàng vốn là mềm mại như vậy, nàng ôm hấn, cho hấn độ khí, trong nước lạnh như băng, thế nhưng hấn cảm thấy trên người sao mà ấm áp, nàng kéo tay hấn bắt lấy phía sau lưng của hấn hết sức chặt, nụ hôn của nàng, ngọt ngào.... Nhưng nàng nói đây không phải là hôn, nói là vì cứu hấn mới độ khí.

Hấn ở trong mộng cũng tức giận không thôi, tưởng quyết sao!

Nhiều lần vui lấp trong giấc mộng kia, Diêu Cẩn chỉ cảm thấy trên môi dán sát một vật, gián tiếp mút vào, hấn nhắm tâm mở miệng cắn một cái, chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi, hấn lập tức tỉnh dậy.

Công Dã Thanh Quân chỉ có quần áo trong, đang ngồi ở bên giường quay lưng về phía hấn.

"A?" Hấn ảo não không thôi: "Sao ta ngủ thiếp đi? Giờ gì rồi? Ta phải trở về!" Nói xong liền muốn rời giường.

Công Dã Thanh Quân ở bên đầu giường cầm lấy quần áo chậm rãi mặc vào, nàng cắn răng nói: "Ngày sắp sáng, ngươi là phải trở về."

"Cái gì?" Diêu Cẩn cả kinh nói: "Ta ngủ ở đây một đêm! Ngươi ngươi ngươi....." Hấn cả lăm: "Ngươi, ngươi ngươi mặc quần áo làm gì.... Không phải là tới hôm qua ngươi, tới hôm qua cời quần áo để làm gì!"

"Cời quần áo còn có thể làm gì," nàng hừ nhẹ nói: "Ngủ chứ sao."

"Ngủ....." Diêu Cẩn quát to một tiếng: "Ngươi ngươi ngươi....." Nàng thông thả ung dung ở một bên buộc lại đai lưng, hấn nhìn mình ăn mặc chỉnh tề, vẫn còn không tin: "Ngươi cùng ta ở cùng nhau ngủ một đêm?"

"Yên tâm," Công Dã Thanh Quân mang giày vào: "Ta không có đụng ngươi."

Diêu Cẩn kêu rên không dứt, hấn cũng không tin tưởng vào sự thật, thực ra hấn thâm hận chính mình, cơ hội mê hoặc một người như nàng đặt ở phía trước, kết quả hấn lại ngủ như chết!

Nàng cũng không nhìn hấn, lập tức đi ra ngoài, trước khi đi cũng nhắc nhở nói: "Thừa dịp không có người phát hiện đi nhanh đi, đừng quên mang việc học của ngươi đi."

Việc học? Diêu Cẩn mang giày xong, nhìn bức tranh thêu hết sức rồi rầm bên giường tới hôm qua, nhất thời bật cười, chỉ thấy mặt trên sợi thêu lung tung xộn lộn đã tháo ra rồi, trên cái khăn thêu một đóa tiểu hoa xiêu xiêu vẹo vẹo.

Công Dã Thanh Quân sáng sớm thức dậy tâm tình không tệ, Thanh Hoa cúi đầu, tương thủy bồn cất xong, chuẩn bị hầu hạ nàng rửa mặt, tối hôm qua tiểu tử kia lại tới, sau nửa đêm, trong phòng không có động tĩnh, ***** vẫn như cũ gọi hần lui ra, hần ngáng đầu, đưa lên khăn mặt, cũng là sợ ngày người.

"*****," Thanh Hoa nhìn chằm chằm môi của nàng kêu lên: "Chảy máu rồi!"

Công Dã Thanh Quân vội vàng đi đến phòng ngoài nhìn trước gương, quả nhiên sưng lên, còn ra máu, tiểu tử này thật đúng là dùng sức cắn nàng, nàng xoa nhẹ môi của mình, đầu ngón tay hơi đau, nàng thở dài quay về tiếp tục rửa mặt.

Cả đêm cũng không ngủ ngon, Điều Cần lúc nào cũng bò lên trên thân thể của nàng, gắt gao ôm nàng cọ sát ở trên người nàng, là nữ tôn của một nước thân thể này thể nào chống lại khiêu khích, nhất thời nóng rang không dứt, dù sao trước mặt cũng là tiểu công tử luôn muốn ôm ấp yêu thương, nàng kiểm chế bằng mọi cách, cũng là thấy hần gắt gao cắn môi, chợt liên lại tâm ý viên mã, từ từ dần đi lên, còn không chờ nàng phẩm ra cái gì tư vị, hần liền cắn xuống một cái, nàng lập tức thanh tỉnh, giả vờ rời giường.

Nàng thật sự cần một nam tử rồi..... Giờ Điều Cần còn nhỏ, vậy làm sao bây giờ.

Ngón tay chảy máu, môi chảy máu, hôm nay cần bổ máu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: túi gấm

Điều Cần gặp một người bạn mới, là tiểu công tử Lam Y nhà ở thành tây, hai người nói chuyện rất là hợp ý, trong kinh thành, rất ít người không biết tên của Điều Cần, hần có một khuôn mặt ôn nhu, cũng là gây chuyện thị phi, tai họa không ngừng, người này ở trong mắt bọn họ, chính là một người man di (ngang ngược thô bạo), nam giới một chữ cũng không biết, nhưng lại biết chút công phu quyền cước, làm cho hần nổi danh đó là Thanh Quân***** của phủ tướng quân.

Nghe nói người này đã cứu Công Dã Thanh Quân, từ đó liền bắt chẹt ân cứu mạng, cả ngày dây dưa không dứt, một năm trước, Công Dã Thanh Quân cùng bạn bè đặt bao hết người ở Tuế Hoa Lâu, vừa kêu hai người tiểu quan (hầu bàn), thì bị Điều Cần bám theo mà đến phá hỏng hết, ngày ấy Công Dã Thanh Quân bồi đền không ít bạc, thanh danh Điều Cần lan truyền rộng.

Tất cả mọi người suy đoán, Công Dã Thanh Quân này có thể nhẫn nại chịu đựng tiểu công tử này đến khi nào, nhưng hết lần này đến lần khác đã qua một năm, hai người cách nhau bởi một bức tường vẫn là bình yên vô sự, đây chính là nghiệm chứng rồi, người này cùng phủ tướng quân ắt hẳn là có chút giao tình, bằng không sao có thể dung hần làm càn như vậy!

Điều Cần vừa mới vào học viện Quân Viễn, liền có người đem chủ ý đánh tới trên người của hần rồi, lúc đầu bọn họ là không thèm cùng hần làm bằng hữu, năm nay Lam Y công tử vừa tròn mười tám tuổi, hần vốn là cùng Điều Cần một lần nói chuyện phiếm trời nam biển bắc, sau đó liền rụt rè nói ra ý đồ thật sự của mình.

Hần muốn thông qua Điều Cần biết một chút về Thanh Quân*****, còn lấy ra một túi gấm rất tinh xảo, nếu là nói thẳng không được, cũng có thể đưa đồ vật đến, ánh mắt hần chờ đợi, cố gắng nhét tới được đồ vật, cũng làm khó Điều Cần không thôi.

Thế nhưng hần nghĩ lại, cũng muốn thử thăm dò chính xác tâm ý của Thanh Quân, nàng là đáp ứng lấy hần, nhưng là không phải chờ mười tám làm gì, hần không chắc ý tứ của nàng, vậy liền nhận túi gấm, vỗ ngực hướng về phía Lam Y cam đoan, cam đoan đưa vật đến, nhưng mà, Điều Cần không ngốc, hần khó xử nói với Lam Y, sợ là người không nhất định có thể nhận được.

Lam Y vội vàng gật đầu, rất nhiều công tử đều đã đánh cuộc với hành động của hần, hần cũng đánh cuộc, đánh cuộc Điều Cần có thể đưa đến trước mặt Công Dã Thanh Quân.

Mấy ngày này Điều Cần đều trải qua hoang mang, thậm chí hần còn ngẫm hối hận, làm sao thay tiểu công tử truyền một cái vật phẩm thù tình xảo tốt như vậy này cho nàng a!

Thế nhưng lại muốn chứng minh một chút, mình cùng Thanh Quân quan hệ không bình thường.....

Hôm nay Công Dã Thanh Quân không có tới học viện, rất nhiều tiểu công tử đều thất vọng mà về, ngược lại Điều Cần thở phào một cái, nếu như hần nguyện ý, mỗi ngày hần đều có thể gặp mặt, hắc hắc, đây chính là chỗ khác nhau của hần cùng bọn họ.

Sáng sớm hôm nay Công Dã Thanh Quân thức dậy đã bị triệu vào cung, hoàng hậu đuổi lui những người liên can, duy chỉ có để lại một mình nàng, hai người nói bí mật được một hồi, lại ở trong cung ăn bữa trưa, sau đó Hàn Nghị được triệu vào cung, hoàng hậu nói là một mối, bảo Thanh Quân trước tiên hướng về phía hần nổi lên một chút, khắc ngọc tượng.

Hàn Nghị tự nhiên ngồi ở một bên, Công Dã Thanh Quân cầm bút, trước tiên vẽ bức họa cho hần, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, nhưng là đau đến kêu

lên một tiếng, theo bản năng liền ngậm vào trong miệng.

Nàng áy náy cười cười: "Điện hạ, ngày khác đi."

Hàn Nghị có chút thất vọng, đứng dậy, đi tới nhìn bức họa còn chưa tới một nửa của mình, le que vài nét bút, chỉ có đường nét, hẳn nhìn thấy đầu ngón tay đỏ bầm của Thanh Quân, đứng là thất lễ, cầm lên thất kinh hỏi: "Này, đây là thế nào làm cho?"

Công Dã Thanh Quân liền rút tay lại, đến phía sau lưng, khẽ cười nói: "Không có sao, không có sao, không cần thận bị thương."

Hắn cũng nhận thấy xét đến thất lễ của mình, không được tự nhiên kêu lên cung nhân, gọi bọn hắn đi tìm ngự y lấy linh dược, lúc này mới quay đầu nhìn nàng: "Đôi tay này của Thanh Quân giá trị liền thành a, đúng không?" hắn thu hồi bức họa, cuộn lên nhét vào trong lòng nàng: "Nhưng là bảo vật vô giá, vẫn là cẩn thận chút, bồi dưỡng trong mấy ngày, mấy ngày nữa lại đến tìm người sau."

"Uh," Công Dã Thanh Quân gật đầu nhận lấy bức họa: "Được."

Hai người vừa hàn huyên vài câu, khi đang nói chuyện, cung nhân đã mang theo dược trở lại, Hàn Nghị cẩn thận hỏi cách dùng, lúc này mới đưa cho nàng, Thanh Quân không khước từ, liền thu vào trong lòng, hai người sánh vai ra cung.

Thời điểm Hàn Nghị tới, đã đuổi xe ngựa của phủ tướng quân đi chỗ khác rồi, lúc này đã qua buổi trưa, mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, hiếm thấy hắn cười đến mức rực rỡ, hai bên mặt lộ ra má lúm đồng tiền: "Ngồi xe ngựa của ta chứ!"

Công Dã Thanh Quân nhìn xung quanh mọi nơi, hắn đã leo lên phía bên trong xe ngựa rồi, thanh âm lạnh lạnh từ bên trong truyền ra: "Còn sợ ta có thể ăn người hay sao?"

Người này luôn luôn là để cho người không cách nào cự tuyệt, nàng lắc đầu vội vàng đuổi theo.

Bên trong xe ngựa rất rộng rãi, hai người đều thủ ở một bên, tâm tình của Hàn Nghị rõ ràng là không tệ, thân dựa vào chỗ ô cửa sổ xe ngựa nhẹ nhàng đánh. Nàng nhìn hắn dương dương tự đắc, trong lúc nhất thời lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Thanh Quân," Hàn Nghị đem lấy không được tự nhiên của nàng đều nhìn ở trong mắt, hắn khẽ cười nói: "Tại sao người không muốn lấy ta?"

"Ân?" Công Dã Thanh Quân hơi giật mình, tiếp đó chân thành nhìn hắn, giải thích nói: "Ta cố gắng rồi, nhưng chỉ là không có động tâm, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi với người."

"Thử ~" Hàn Nghị bĩu môi, mặt hắn rất ít lộ ra tính trẻ con, hôm nay thật sự là làm cho Công Dã Thanh Quân nhìn với con mắt khác: "Đều là viện cớ a, Thanh Quân?" Hắn tròn mắt hỏi: "Trong lòng người có người rồi phải không?"

Công Dã Thanh Quân trang nhã gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy," nàng mờ mịt nói: "Ta cũng không biết sao lại thế này, hẳn tựa như ở trong lòng ta mọc rễ một dạng, nhỏ không ra."

"Vậy, người muốn kết hôn với hắn sao?" Hàn Nghị cẩn môi hỏi.

"Ta không biết," Công Dã Thanh Quân thờ dãi nói: "Nói thật ta còn không nghĩ được có muốn lấy hắn hay không, bởi vì không xác định được tương lai cho nên có chút chần chừ, vốn là nghĩ tới chờ một thời gian ngắn, hắn sẽ lớn lên một chút, nhưng là," nàng chợt bật cười: "Nếu như là hắn muốn ta sớm lấy hắn, sợ là khó mà cự tuyệt, người biết không, nhưng hắn khó mà dây dưa được ngay rồi."

Câu cuối cùng dường như là nói cho chính mình nghe, nàng nghĩ tới dáng vẻ của Điều Cẩn, trong mắt một mảnh ý cười.

"Là Điều Cẩn sao?" Hàn Nghị không thể chờ đợi được tra hỏi, ngày qua ngày chịu đựng, không muốn hỏi nàng, nhưng mà.....

Rõ ràng như vậy sao? Công Dã Thanh Quân sững sốt, vừa muốn mở miệng, lại bị hắn một tay che miệng.

"Người đừng nói!" Hàn Nghị không khỏi hoảng hốt, hắn nhào tới chặn lại đề lại môi của nàng, trong lúc nhất thời bốn mắt nhìn nhau, đang lúc Công Dã Thanh Quân ngậy người, hắn chậm rãi đến gần, nhưng ngay khi lúc hắn sắp đem môi hôn lên mu bàn tay, bỗng nhiên nàng nghiêng mặt đi.

"Điện hạ, xin tự trọng."

Hàn Nghị quay về tựa vào đầu bên kia, hai tay che mặt, lầm bầm nói: "Thanh Quân a, ta vẫn luôn thích người, người không biết sao....."

Trong lúc nhất thời lời nói nàng là có chút áy náy ray rứt, nhưng lại nói không nên lời, nghiêng mặt đi, hai người nhìn nhau không nói gì, rất nhanh liền đến cửa chính của phủ tướng quân, Công Dã Thanh Quân lập tức xuống xe ngựa giống như chạy trốn.

Hàn Nghị đẩy ra màn xe, đúng lúc tầm mắt hướng về cửa Điều phủ của Điều Cẩn, hắn cười cười với y, tự ý hô: "Thanh Quân!"

Công Dã Thanh Quân quay đầu lại: "Ân?"

Hắn cười ngượng ngùng, buông xuống màn xe, xe ngựa từ từ chạy rồi đi.

Nàng cũng nhìn thấy Điều Cẩn, hần giống như là vừa mới ở học viện trở về, trên lưng Hạ Như vác một túi, thấy nàng nhìn về phía hần, nhưng là hừ nhẹ một tiếng, một cước đá văng cửa nhà mình.

Hần là đang ghen sao, tức giận cho ai xem? Công Dã Thanh Quân ở ngoài cửa lớn thấy cửa nhà bọn họ vừa chậm rãi đóng, lúc này mới xoay người trở về phủ.

Đầu ngón tay rất đau, từ nhỏ nàng lại rất chú ý chăm sóc tay của mình, tối hôm qua cũng không còn nghĩ quá nhiều, trong lúc làm cái việc thêu thùa may vá không quen này, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, giờ phút này nỗi khổ mới thấm đến.

Sau khi ăn cơm tối, sớm một chút liền dẫn dò gã vai vác gác đêm đi xuống, nàng cởi giày, cùng y phục nằm ở trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua thật sự rất chậm, Công Dã Thanh Quân chỉ cảm thấy phiền não không dứt, đêm nay tiểu tử này lại còn không đến, nàng xoa trán ngồi dậy, vừa muốn xuống giường đi lấy quyển sách xem, chỉ nghe ô cửa sổ vừa vang lên, cái bóng đáng quen thuộc trước đây bỏ đi vào, nàng liền ngã xuống giường vờ ngủ.

Điều Cẩn lưỡng lự nhiều lần vẫn là phải đến, hần nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, vốn là tức giận, không muốn gặp nàng, nhưng bóng đêm tối sầm, trong ngực tựa như có con trùng con nhur đang bò, leo cửa sổ này đã trở thành thói quen, không đi thì sao ngủ được?

Nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất, Công Dã Thanh Quân tựa như có lẽ đã ngủ thiếp đi, hần nhẹ nhàng bước tới, muốn cắn một cái để đánh thức nàng, cái người này không có lương tâm, còn ngủ được a!

Hai hàng lông mày của nàng hơi nhăn lại, khuôn mặt xinh đẹp có chút mệt mỏi, chẳng lẽ là tối hôm qua thức cả đêm giúp hần làm bài vở, quá mệt? Nghĩ tới việc này Điều Cẩn nheo mắt lại nhất thời nhộn nhạo, hần đứng ở bên giường thật lâu mà vẫn không nhúc nhích, Công Dã Thanh Quân vừa muốn mở mắt, hơi thở của hần liền đã tới gần, môi ẩm áp vừa mới dán sát, đột nhiên nàng vươn tay ra sau cổ của hần đè xuống, lưỡi linh hoạt tiến dần từng bước, nụ hôn này liền dây dưa sâu sắc hơn.

Điều Cẩn vốn là muốn trộm hôn nàng một cái, nàng khẽ động, hần nhất thời hoảng sợ, dùng sức đẩy nàng ra nhảy sang một bên, chia về phía nàng kêu lên: "A! Người không ngủ!"

Công Dã Thanh Quân nghiêng thân đi tới, một cánh tay bám lấy má trái, chính là ung dung nhìn hần cười khê.

"Có người ngênh ngang chạy tới hôn ta, ta có thể ngủ được sao!"

"Người!" Bên tai Điều Cẩn phấp phồng, từ trong ngực hần lấy ra cái túi gấm của Lam Y ném ở trên người nàng ý đồ nói sang chuyện khác: "Đưa cho người!"

"Đưa ta?" Công Dã Thanh Quân có chút hần hải cầm trong tay loay hoay hai cái: "Cái này cũng không giống như là người có thể thêu ra được đó a....."

"Uh, không phải của ta," Điều Cẩn cẩn thận đánh giá thần sắc của nàng: "Là của một tiểu công tử nhờ ta đưa cho người, bắt quá bộ dạng của hần... Ân..... Không đẹp bằng Hàn Nghị."

Tại sao lại kéo Hàn Nghị kia đến..... Công Dã Thanh Quân đi giày xuống giường, hất tay đem túi gấm nhét vào trong ngực của hần.

Điều Cẩn vội vàng đón nhận, hần lấp bắp nói: "Bên trong còn có thư không có nhìn!"

Công Dã Thanh Quân ngồi vào trước bàn, xoay người lại hỏi: "Người khẳng định là thật muốn để cho ta xem?"

Hần cầm túi gấm, tựa hồ có chút bối rối, trong miệng vẫn còn không chịu thua la hét: "Ta cũng đáp ứng người ta đưa đến rồi."

"Điều Cẩn," nàng bắt đầu đi nói: "Người cũng đã biết ở Đại Chu, cái túi gấm tò tình này, nếu như nhận lấy, là đại biểu cho cái gì không?"

"Hả?" Hần tròn tròn mắt: "Không biết a!"

"Người a! Công Dã Thanh Quân vỗ trán thở dài: "Người thật đúng là một người đàn độn không biết gì a!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: không được tự nhiên

Cuối cùng Điều Cẩn vẫn là đem túi gấm trả lại cho Lam Y tiểu công tử, hần hỏi mới biết được, hóa ra ở Đại Chu, nhiều tiểu công tử cầm túi gấm tò tình, nếu như nhà gái có ý sẽ nhận lấy, Lam Y không nói gì, chẳng qua là bộ dáng rất thất vọng, hần len lén kéo Điều Cẩn, hỏi hần có thể hẹn Công Dã Thanh Quân đến gặp mặt được không.

Điều Cần vốn là không có bằng hữu, khó khăn lắm mới có một người nguyện ý cùng hắn trò chuyện, hắn thật sự không muốn như vậy liền mất đi, thực ra ở trong lòng hắn, rất hiểu rõ, phần lớn là Lam Y vì Thanh Quân mới để ý tới hắn, nhưng cho dù là như thế, hắn cũng thật cao hứng.

Hai ngày này Công Dã Thanh Quân luôn ở trong phủ nghỉ ngơi dưỡng thương, nàng cũng không biết vì sao, cảm giác mình gần đây đối với hắn có chút cứng chiu, cái nhận thức này dọa nàng giật mình, nàng là làm sao a? Tìm một vài nam nhân, sau đó vợ chồng tôn trọng nhau, hai người cùng chung cả đời, nhưng còn bây giờ thì sao, thiếu chút nữa đã bị Điều Cần nắm mũi dẫn đi rồi, như lời này sao!

Nằm ở trên xích đu, từ trong ngực lấy ra tượng tiểu ngọc, nàng thờ dãi nhìn qua xem lại, bộ dạng ngu ngốc kia của Điều Cần lập tức xuất hiện ở trước mặt, nhẹ nhàng duỗi ngón tay bần hai cái ở trên mặt của tượng ngọc, lầm bầm nói: "Ta cũng không thể lại bị người định đoạt rồi, tiểu tử người!"

"Mười tám cũng nhỏ một chút....." Nàng thờ dãi: "Nếu không đợi đến hai mươi?"

Đang miên mang suy nghĩ, đột nhiên Thanh Hoa gõ cửa mà vào, hắn khẽ khom người nhắm mắt nói: "*****", Điều công tử mời người đi một chuyến đến Quảng Hàn Lâu."

"Điều công tử nào?" Công Dã Thanh Quân ngạc nhiên, không dám tin nhìn hắn, Điều Cần?

"Chính là Điều công tử nhà bên cạnh, gã sai vặt kia của hắn đến đưa thư mà!" Thanh Hoa không dám xem thường bọn họ, nhìn ý tứ của***** , dường như thực sự muốn kết hôn với hắn a.

Công Dã Thanh Quân gật đầu tỏ vẻ đã biết, nàng đứng dậy bước đi thong thả hai bước, chậm rãi lại ngồi trở lại: "Đi xuống đi, ta nằm một lát."

Nàng đoán ý đồ của hắn, lẩn qua lộn lại không chịu đứng dậy, vốn là không muốn theo ý hắn, nhưng lại không chắc hắn có chuyện gì, có đi hay không?

Quảng Hàn Lâu ở kinh thành vốn là tên một nhà ăn, chờ lúc Công Dã Thanh Quân chạy tới, Điều Cần đã không kiên nhẫn đợi được, Hạ Như ở cửa chính đi tới đi lui, mấy lần muốn chạy tới phủ tướng quân hỏi một chút, nhưng nhưng vẫn còn nhịn được.

Xa xa hắn nhìn thấy Thanh Quân***** một mình một người từ từ đi tới, lập tức nghênh đón, cũng không nói chuyện gì, chính là như vậy truyền một tờ giấy mà gọi nhân gia***** đến, quả là có chút thất lễ.

"Thanh Quân*****, công tử ở trên lầu a!"

"Uh," Công Dã Thanh Quân gật đầu, đi theo phía sau hắn.

Điều Cần đang ở trong một gian phòng trang nhã cùng Lam Y nói chuyện người Đa tộc của bọn hắn, mà Lam Y nghe say sưa ngon lành, hắn thấy vậy lại nâng cao giọng, trong lúc hăng hái đại cao, quên mất chậm chạp không đến mau của Công Dã Thanh Quân.

Đang nói đến chuyện Đa nam tử đi cưới, Công Dã Thanh Quân dưới sự chỉ dẫn của Hạ Như, đi đến, nét mặt hắn vui vẻ, vội vàng đứng dậy, đỏ mặt nói: "Thanh Quân, người thế nào mới đến a."

Lam Y đưa lưng về phía cửa, hắn nghe thấy tiếng bước chân vội vàng đứng dậy, toàn thân Công Dã Thanh Quân mang chiếc váy màu tím nhạt, búi tóc trên đầu nói lỏng đơn giản, cùng ở học viện là khác biệt rất nhiều, lúc nhìn thấy hắn, đầu tiên là hơi giật mình, sau đó gật đầu cười.

Vài người ngồi vào chỗ, Điều Cần giới thiệu nói: "Vị này chính là Công Dã Thanh Quân, người biết rồi, kia, đây là bằng hữu của ta, hắn ở Thành Tây, là Lam Y."

Về mặt Lam Y trong sáng chân thật nhìn Công Dã Thanh Quân, thẹn đỏ mặt nói: "Công Dã***** ..... Ân, hảo."

"Ân....."

Công Dã Thanh Quân không có nghĩ tới tình huống thế này, nàng liếc qua Điều Cần, về mặt đang căng thẳng quan sát phản ứng của nàng, sau khi nhìn lên ánh mắt của nàng, lại nhanh chóng cúi đầu.

Nàng tự nhiên ngồi ở một bên, trong lúc này trong gian phòng trang nhã trở nên yên tĩnh, Điều Cần ngồi ở đối diện nàng, về mặt căng thẳng quan sát, Công Dã Thanh Quân chỉ làm như không nhìn thấy.

Lam Y không chút xấu hổ, hắn rót một ly rượu cho Thanh Quân, đưa tới trước mặt nàng: "Thanh Quân***** tới có chút đã muộn, nên phạt."

Ngược lại hắn mạnh dạn, Công Dã Thanh Quân kinh ngạc, nàng vui vẻ đón lấy, rượu này thì cùng rượu trái cây như nhau, nàng không sợ chút nào.

Hai người tới ta đi, cũng uống đến sung sướng, Điều Cần còn ở một bên chen vào nói, sau đó thờ hỏn hển một mình bắt đầu uống rượu, Công Dã Thanh Quân, liếc nhìn, tên tiểu tử này uống không ít, sắc mặt hắn đỏ ửng, cũng lầm bầm cái gì đó.

Nàng chỉ cảm thấy đau đầu, nhìn hắn một chút đang làm cái gì, giới thiệu tiểu công tử cho nàng biết, không để ý tới không được, lý do hắn lại tức giận.....

Màn đêm buông xuống, Lam Y cùng Điều Cần đều có chút say, Công Dã Thanh Quân kêu Hạ Như, chuẩn bị xe ngựa, tiểu công tử kia ngay cả gã sai vặt cũng không mang theo, nàng vì tránh tình nghi cũng không muốn đi tiễn, liền kêu Hạ Như cùng gã sai vặt của phủ lâu đem đỡ lên xe ngựa, nhìn bọn họ

vững vàng rời đi, lúc này mới quay đầu lại lưng Điều Cẩn.

Điều Cẩn đã say như chết rồi, Công Dã Thanh Quân cúi xuống, cồng hấn ở sau người, hai bên đường mờ tối đèn lồng theo gió nhẹ nhàng đong đưa, nàng cồng hấn từng bước từng bước một đi về nhà.

Vốn định đưa Điều Cẩn hồi phủ trước, nhưng mới vừa đi tới cửa, nàng nhẹ nhàng nắm véo bắp đùi Điều Cẩn: "Điều Cẩn! tỉnh tỉnh....."

Tiểu tử Điều Cẩn này há miệng vừa muốn nói chuyện, liền nôn ói ở trên gáy của nàng!

Công Dã Thanh Quân nghiêng răng nói lầm bầm: "Điều Cẩn!"

Hắn lại không có phản ứng, thị vệ phía trước dĩ nhiên nhận ra nàng, đi lại xem, nàng chịu đựng mùi lạ trong mũi càng ngày càng nặng, chính là cồng Điều Cẩn trở về bên trong phòng của mình.

Thanh Hoa đem tới nước nóng, Công Dã Thanh Quân đem Điều Cẩn ném vào trong nước, hạ một chút: "Lấy hai y phục sạch sẽ, hảo hảo tắm cho hắn, ta đi ngâm nước một lát."

Thật ra thì không muốn nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi lúc nàng trở lại, trông thấy Điều Cẩn đang ngủ trên giường, nhất thời chột ngẩn ra.

Miệng đắng lưỡi khô, nàng là một nữ nhân bình thường, ở trong cái thế giới này, nữ tử bình thường muốn có tình ý mới bình thường. Công Dã Thanh Quân lê dép lên giường, nàng tiến vào mặt trong, bắt đầu đếm cừu.....

~~~~~

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm, Điều Cẩn giống như thường ngày như thế tỉnh lại, hắn xoa mắt buồn ngủ cho tỉnh táo, duỗi lưng một cái, liền xoay người muốn rời giường, nhưng vừa giương mắt nhìn, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

Công Dã Thanh Quân nằm ở bên cạnh hắn, nàng nằm ở một bên, ngủ rất ngon, duỗi ngón tay qua, nhẹ nhàng nắm véo mặt của nàng: Là thật!

Tối qua, Tối qua! Điều Cẩn hậu tri hậu giác nhìn trên người mình, ăn mặc là y phục của nàng, chẳng lẽ..... Hắn đỏ mặt.

Nói như vậy, hắn là người của nàng?

Đang nghĩ lung tung, Công Dã Thanh Quân đã thức dậy, nàng nhìn vẻ mặt xuất thần của hắn nhũn mày nói: "Thế nào? Choáng váng?"

Điều Cẩn thoáng cái nhào tới trên người của nàng: "Thanh Quân! Ngươi phải lấy ta!"

Công Dã Thanh Quân thét lên một tiếng, đưa tay đẩy chặn hắn lại: "Mau đi xuống! Ta cái gì cũng chưa có làm!"

"Ta không!" Điều Cẩn liều lĩnh đè nàng, cắn môi nói: "Ta là người của ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm!"

"Ta chịu trách nhiệm, ta chịu trách nhiệm," Công Dã Thanh Quân duỗi cánh tay ôm lấy eo của hắn, thở dài nói: "Ngươi xuống trước."

Trong mắt Điều Cẩn chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ mọng hé ra của nàng, hắn cúi đầu, vừa cắn một hớp! Hương thơm, hương thơm của nữ nhân lan tỏa ở mọi chỗ, đầu hắn mơ màng, từ từ gập nhắm, thủ hạ buông lỏng, đã bị Thanh Quân đẩy xuống, hắn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, nàng đã đè lên.

"Thanh Quân....."

"Đừng nói chuyện!"

Công Dã Thanh Quân nhẹ nhàng hôn hắn, một tay cời ra vạt áo của hắn, tới lui vuốt lên, da thịt hắn trơn mềm, nàng bỏ qua môi của hắn, thỏa mãn khẽ y một tiếng, Điều Cẩn cũng là động tĩnh, chỗ đó đã thẳng đứng dựng lên, hắn không biết làm thế nào xoa dịu, chỉ ngu ngốc liếm nàng.

Nàng cảm giác được, Thanh Quân kéo chăn qua che ở hai người, một tay từ từ đưa vào quần của hắn, nhẹ nhàng nắm chặt, Điều Cẩn căng thẳng kẹp chặt hai chân.

"Thanh Quân....."

"Xuyt....."

Công Dã Thanh Quân nhẹ nhàng bộ chuẩn bị, Điều Cẩn hừ nhẹ, nàng cảm thấy mình đã không thể đợi thêm, nhưng vừa muốn tiếp cận tiến đi lên, trong tay một hồi ẩm áp, Điều Cẩn khẽ run rẩy, mình hắn phóng ra.....

Hai người đều ngây ngẩn cả người, Công Dã Thanh Quân rút tay ra ngoài, trong lòng bàn tay toàn là vật vẫn đục kia, Điều Cẩn ngây ngốc nhìn, đôi mắt nhất thời đỏ, còn chưa đợi nàng nói cái gì đó, hắn lại vung tay hung hăng đánh nàng một bạt tai! Sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, vội vàng mở cửa phòng chạy như bay đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên hắn từ cửa chạy đi, nhưng lại là ngày cả giày cũng không mang.....

Thanh Hoa ở cửa lấp bắp nói: "*****....."

Công Dã Thanh Quân nghiêm mặt, nàng lau tay, thấy là hấn, hừ lạnh nói: "Vào đi!"

Thanh Hoa nhắm mắt mà vào: "***** ngủ dậy sao?"

Thân thể nàng nắm ngang: "Lại đây hầu hạ, hầu hạ tốt nâng ngời làm tiểu gia!"

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: dụng ngã

Công Dã Thanh Quân ngửa mặt nằm ở trên giường, nàng mù mờ nhìn đỉnh màn trướng, làm thế nào cũng không thông suốt vì sao Diêu Cần đánh nàng, Thanh Hoa chậm rãi đi tới quỳ gối trước giường, thật cẩn thận hỏi: "***** thật muốn Thanh Hoa hầu hạ?" Nàng hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, hấn vội vã nhắm mắt.

"Đi xuống!" Mới vừa rồi là nhất thời tức giận vô cùng, cả đầu đều là cái tát kia của Diêu Cần, lúc này lại lặp đi lặp lại nghĩ tới đáng về vừa giận vừa thẹn rời đi của hấn, tức giận trong lòng sớm đã tiêu tan hơn phân nửa, Thanh Hoa như trút được gánh nặng, hầu hạ***** thời gian dài như vậy, chỉ ít cũng thăm dò được tính tình của nàng, ta? Đó là trò cười, hấn đã không dám hy vọng xa vời, từ từ lui ra, đúng lúc tiểu Đổng bên cạnh Quân Chúa đến truyền lời.

Công Dã Thanh Quân rửa mặt một chút, cẩn thận bôi một chút dược cho mặt, lúc này mới đi tiền viện, nàng đối với Diêu Cần kia bất mãn hết sức phụ thân đang mặt lạnh chờ nàng, ân cần đi qua mà vuốt ve bả vai phụ thân, nàng nín hót nói: "Hôm nay tinh thần của phụ thân không tệ a!"

Phụ thân nàng quay đầu, vẻ mặt càng đen hơn.

"Rốt cuộc ngời muốn thế nào chứ?" Liễu Thị đưa tay chụp được tay nàng: "Tối hôm qua Diêu Cần ở trong phòng của ngời ngủ qua đêm rồi?"

Thanh Quân thành thật gật đầu: "Uh, ta muốn lấy hấn, nhanh lên đi, bằng không truyền đi ra ngoài phá hủy danh dự của hấn rồi."

Liễu Thị đưa lưng về phía nàng, bưng lên tách trà, hấn nhẹ nhàng mím môi nước trà, cũng không nói chuyện.

Nàng tiến đến trước mặt cười gượng hai tiếng: "Phụ Thân cảm thấy thế nào?"

"Ta?" Hấn hừ nhẹ nói: "Ta là phụ thân ngời sao? Ngời nghe ta sao? Hấn còn có danh dự sao?"

"Phụ thân ~" Công Dã Thanh Quân ngồi xuống ở bên cạnh hấn: "Không phải là người vẫn ngóng trông nữ nhi thành thân sao, thế nào đến đây quan khẩu liền không lo lắng đầu rồi, Diêu Cần đúng là buông thả chút, Đa nam nhi hơn phân nửa đều là như vậy, ta vốn định chờ hấn mười tám tái giá, nhưng hôm nay người cũng nhìn thấy rồi, hấn là người của ta, không thể lại trì hoãn." Nàng nửa thật nửa giả khuyên.

Liễu Thị im lặng, hấn không thích Diêu Cần kia, hấn thích chính là Hàn Nghị, nhưng tâm tư của nữ nhi của mình hoàn toàn không ở trên người hấn, cái này gọi là luôn có một loại cảm giác vô lực.

Sáng nay Diêu Cần ở trong phòng nàng chạy đi ra ngoài, nếu lời này truyền đi ra, nếu không gọi hấn vào cửa, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì a, nếu như chưa kết hôn mà có con, cháu đích tôn sau này sợ là sẽ bị người coi thường.....

"Phụ thân ~ ngời đáp ứng đi," Thanh Quân đến quỳ trước mặt hấn, từ nhỏ nàng đã hiểu chuyện, ít lộ ra tính trẻ con, lúc này rất khẩn thiết mà nhìn hấn, phe phẩy cánh tay của hấn: "Ta cũng không biết trong lòng ta có hấn lúc nào, nếu người không đáp ứng, nữ nhi liền trực tiếp chuyển vào nhà hấn làm thế!"

Cái gì! Liễu Thị nghe vậy hơi giật mình, hấn thờ dài vừa muốn đồng ý, thì thấy gã sai vặt Văn Lục trong nhà Thanh Quân ở cửa ra vào ngó dáo dác, vừa thấy ánh mắt của hấn quét tới, liền lui ra ngoài.

"Quay lại!" Hấn nhẹ nhàng vỗ nữ nhi, ý bảo nàng đứng lên trước, Công Dã Thanh Quân đứng thẳng dậy, Văn Lục cúi đầu nheo nheo mắt mà đi tới.

"Quận chúa!" Văn Lục quỳ hai đầu gối xuống, không dám ngẩng đầu.

"Ngó dáo dác làm gì đó!" Liễu Thị quát lên: "Có chuyện gì còn muốn gạt ta, vừa nhìn thấy ta bỏ chạy! Ân?" Hung hăng quẳng xuống tách trà trong tay, Văn Lục sợ tới mức run rẩy.

"Không có việc gì....." Văn Lục cầu cứu mà nhìn về phía Công Dã Thanh Quân.

Công Dã Thanh Quân vừa muốn cầu xin, Liễu Thị đã đứng dậy, hần lạnh lùng nói: "Nếu không nói liền gia pháp phục dịch! Ngươi đừng quên là ai đưa ngươi vào hậu viện, đừng oán ta không nể mặt!"

Gia pháp? Gia pháp của phủ tướng quân cũng không phải là bình thường cho dù có thể chịu đựng nổi, Văn Lục liên tục dập đầu, liền nói tất cả đầu đuôi gốc ngọn, nguyên lai là lúc hôm nay hần cùng gã sai vặt ở phòng bếp trên đường mua sắm, người trên đường nghị luận sôi nổi, nói là tiểu công tử Điều Cần thân là Đa nam nhi, giữa ban ngày ban mặt lại chạy tới Vạn Hoa Lâu, bỏ ra số tiền lớn bao hoa khô, hần vừa nghe cái này vội vàng cẩn thận thăm dò, vội vàng chạy trở về, muốn nói cho Thanh Quân***** , kết quả không nghĩ tới Quận Chúa cũng ở đây.

Liễu Thị tức giận đến cả người phát run, hần quay đầu lại hung hăng đánh Thanh Quân một bạt tay nói: "Ngươi xem ngươi xem! Hần không phải một người sống yên ổn! Người như vậy có thể lấy làm chính quân sao, nếu ngươi không phải kết hôn, liền trực tiếp nâng vào làm tiểu lang quân, không muốn liền thống khoái nhì cho ta lấy một người phu lang nghiêm chỉnh hảo hảo sống qua ngày!"

Công Dã Thanh Quân cũng là bối rối, Điều Cần đi thanh lâu bao hoa khô làm cái gì? Nàng trấn an phụ thân, hần thẳng kêu nàng cứ đi, cũng chẳng quan tâm dụ dỗ nữa, vội vàng đi tìm Điều Cần.

Ngày hôm nay Vạn Hoa Lâu nghênh đón một người khách nhân đặt biệt, giữa ban ngày tiểu quan môn (hậu bàn) cũng đi nghỉ ngơi rồi, sáng sớm liền có một vị tiểu công tử tới cửa, nói muốn gặp hoa khô, tú bà thấy hần áo gấm lộng lẫy, cũng không dám chậm trễ, sau đó cẩn thận nghĩ đến, đây không phải là tên Điều Cần một thời đại náo thanh lâu sao, hỏi hần muốn làm cái gì, hần xuất ra một xấp ngân phiếu, nói muốn bao hoa khô một ngày.

Hoa khô Vạn Hoa Lâu tên gọi Văn Tĩnh, hần lớn lên ở Vạn Hoa Lâu, từ nhỏ liền bị dạy dỗ, mười sáu đi qua tiếp khách vô số, kinh thành danh lưu với hần rất là truy phùng (tâng bốc, tán tụng), không ít anh tuấn phong lưu cũng khen kỹ thuật giường của hần cao siêu, khiến người lưu luyến quên về.

Sáng nay Điều Cần ở trong viện Thanh Quân chạy đi, hốt hoảng trở lại phủ ăn chút gì, cũng không muốn đi học viện, chỉ lần qua lộn lại nghĩ tới vật đục trên tay Thanh Quân, hần vừa thẹn vừa giận, rất không cam tâm, nếu là không thể hầu hạ cô gái tốt, vậy về sau Thanh Quân làm sao có thể muốn hần? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết thế nào liền nghĩ tới Văn Tĩnh ở Vạn Hoa Lâu, cắt ngân phiếu, dẫn theo Hạ Như, liền hùng hùng hổ hổ đến Vạn Hoa Lâu.

Thực ra thì tiếp cận Văn Tĩnh cũng chỉ để lãnh giáo làm sao hầu hạ nữ nhân, nhưng người ta đều là lén lút mà đến, lạng lẽ đi, không có lộ liễu như hần vậy.

Nhìn tờ ngân phiếu, tú bà đem Điều Cần ném vào trong phòng Văn Tĩnh.

Công Dã Thanh Quân ngồi xe chạy như điên trên đường, lúc nàng xông vào Vạn Hoa Lâu, tú bà đang cùng hai gã sai vặt nói đến sự táo bạo của tiểu công tử, thấy nàng, vội vàng ngậm miệng lại, cười tiến đến nghênh đón.

"A, đây không phải là Thanh Quân***** sao? Hần cười nói: "Hôm nay nghĩ như thế nào đến Vạn Hoa Lâu công tử chúng tôi a?"

Thanh Quân phát tay xua đi chút phẫn vị, lạnh mặt hỏi: "Điều Cần đâu?"

Gã sai vặt dẫn nàng đến chỗ cửa của Văn Tĩnh, bên trong cách quãng truyền đến tiếng nói nam tử, nàng thở dài ra một hơi, một cước đá văng cánh cửa, Hạ Như đứng ở một bên, chỉ thấy một người nam tử diêm dúa lờ lợc cùng Điều Cần ngồi ở bên cạnh bàn, mặt mày hần đang hơn hờ nói cái gì đó, sắc mặt Điều Cần đỏ bừng, cúi đầu, nghe tiếng vang, chợt xoay người, thấy là nàng, giật nảy người: "Thanh Quân....." Nghĩ tới mục đích đến của mình, mặt càng đỏ hơn!

"Thanh Quân***** , Văn Tĩnh hữu lễ." Nam tử kia đối với nàng có hơi cúi người.

Công Dã Thanh Quân cũng không nhìn hần, liền kéo Điều Cần đi.

"Thanh Quân ~" hần giùng giăng: "Ngươi làm gì đấy!"

Nàng quay đầu lại nói: "Ta đây liền lấy ngươi, cũng muốn ngươi!" Nói xong thẳng thêm khí lực, bước nhanh hơn.

Điều Cần vốn có chút công phu quyền cước, vốn dễ dàng là có thể thoát khỏi, nhưng nghe nàng nói như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, chờ trở lại bình thường, người đã bị nàng đẩy lên xe ngựa.

Nàng giống như đang tức giận, hần lo lắng không yên mà ngồi kế bên nàng, hai người ai cũng không nói gì, đợi Hạ Như trèo lên xe, xe ngựa liền thẳng đến phủ tướng quân mà đi.

Thị vệ của phủ tướng quân giật mình mà nhìn ***** nhà mình kiêu căng lời kéo Điều Cần tiểu công tử mà vào cửa, nàng ở phía trước Điều Cần ở phía sau, Hạ Như một mình hồi phủ, hai người thẳng đến hậu viện.

"Thanh Quân....." Điều Cần không thể hình dung ra được tình hình.

Công Dã Thanh Quân quát khẽ nói: "Đừng nói chuyện!" Nàng một tay đẩy hần ngã ở trên giường, liền đè lên hần.

Điều Cần hoảng sợ, há mồm muốn nói, môi đỏ mọng đã tiến tới gần, nàng điên cuồng mà hôn tới, đuổi theo cuốn lấy cái linh xà kia của hần, hần thở hổn

hén.

Một đôi bàn tay dọc theo vạt áo của hắn liền thâm nhập vào trong, hắn than nhẹ một tiếng, thân thể mềm mại trên người bỗng nhiên rời đi.

Đúng là thất vọng, Thanh Quân tam hạ lưỡng hạ còi xuống quần áo, cũng tới còi của hắn, hắn bối rồi nhìn nàng, bởi vì nàng đem quần áo của mình trừ bỏ, mù mờ hỏi: "Thanh Quân muốn ta sao?"

Công Dã Thanh Quân cũng không đáp lại, đưa tay túm chân qua, đem hai người trần trụi che đây, nàng đặt lên thân thể hắn, đầu tiên là nhẹ nhàng mút vào cổ của hắn, từ cầm xuống, nhóm chút lửa yêu ở trên người của hắn, vật kia phía dưới thân của Điều Cần sớm đã ngẩng lên thật cao, hắn nghĩ đến những cái Văn Tinh nói, vội vàng đẩy nàng ra.

"Không đúng."

Công Dã Thanh Quân ngồi phịch ở một bên: "Người cũng thật là mất hứng, lại làm sao vậy?"

Không đúng chỗ nào?

Điều Cần bò lên trên thân thể của nàng, học dáng vẻ của nàng, nhẹ nhàng một mạch hôn xuống, hắn hướng về phía hạ thân của nàng thăm dò, nhẹ nhàng vuốt ve hoa tâm, Thanh Quân thể nào chịu được khiêu khích như vậy, nàng mơ hồ mà rên một tiếng, hai tay ôm sát hông của hắn.

Hắn mới không muốn nói cho nàng biết, Văn Tinh đã dạy cái gì, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là muốn phía trên, thử thăm dò xâm nhập hai chân của nàng, tùy tiện đỉnh đầu, Thanh Quân kêu rên ra tiếng.

"Không đúng không đúng," nàng đau đến thẳng nhếch miệng: "Không phải là nơi đó."

Di chuyển cử động một lần nữa, vẫn là không đúng, nhanh chóng thẳng xuất mồ hôi, Công Dã Thanh Quân buồn cười nhìn trên người Điều Cần, đưa tay nắm lấy tiểu gia hỏa kia, dẫn đạo đỉnh ở tại cửa ra vào, hắn hiểu ý, rất / thân / mà vào, hai người đều cảm thấy thoải mái phải gọi ra tiếng.

Làm như tìm được chỗ tháo nước, hắn với Công Dã Thanh Quân yêu say đắm, hắn thích cảm giác chua xót của nàng khi đó, nàng nói muốn lấy hắn khi đó mùi vị thật ngọt ngào, cùng với, nữ nhân dưới thân này đã trở thành là của hắn giờ khắc này hắn vui mừng khôn xiết, hắn không ngừng đụng nhau, cho đến khi bay lên đám mây, nàng không có vì vậy bỏ qua cho hắn, xoay người lại đuổi theo.....

"Quên chúa! Quên chúa!" Thanh âm của Văn Lục ở cửa vang lên, Điều Cần giật thót mình, mấy phen triển miên, hai người sớm đã quên mất bây giờ là giờ gì, chính là cảnh đan chéo nhau mà ngủ, chợt nghe thấy thanh âm sợ hãi của Văn Lục, hắn liền chui vào chân.

Công Dã Thanh Quân vai hơi lộ ra, nàng mở mắt liếc một cái Điều Cần ở bên cạnh rút lại trong chăn thành một cục, nhắm hai mắt lại cười nhẹ.

Cửa bị đẩy ra, Liễu Thị mang theo tiểu Đãng vừa vào cửa liền dờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: danh phận (kết thúc)

Nửa năm sau

Đồng học của Điều Cần ở học viện, Lam Y tiểu công tử muốn thành thân, các bạn học rí rít chúc mừng, Điều Cần cũng là vì hắn cao hứng, phía bên kia là biểu tỷ bà con xa của hắn, đến kinh thành buôn bán, hai người thường xuyên qua lại với nhau liền dễ mất coi trọng lẫn nhau.

Mọi người người một câu hắn một câu, cũng không biết là người nào nhắc lên cái tên tiểu lang quân này, nhất thời ồ ồ cười vang, bọn họ cũng đều biết, Điều Cần là tiểu lang quân của Công Dã Thanh Quân, dường như Điều Cần đã tròn mười tám rồi, hắn cao lớn không ít, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy tức giận, hướng về phía tiểu công tử còn đang cười quơ quơ nắm đấm, bữu môi nói: "Cười nữa ta liền tức giận!"

Hắn Nghi ở một bên nhìn hắn chạy tới cùng mấy người kia đùa giỡn, trước còn tức giận, sau đó cũng là cười với nhóm, hắn cúi đầu cười khô, tiểu lang quân?

Biết được Công Dã Thanh Quân đã đem Điều Cần vào trong phòng, hắn bị kích động rất nhiều chạy đi tìm nàng, lần đầu tiên hắn lớn gan như vậy, cởi quần áo trước mặt nàng, giống như điên hỏi nàng, tại sao không chọn hắn, nếu là nói có thể lên giường, hắn cũng có thể!

Thế nhưng Thanh Quân dùng tay ấn trụ hắn tiếp tục cởi quần áo, lại nói: "Chỉ vì hắn là Điều Cần."

Nàng không biết lúc nàng nhắc tới Điều Cần, trong mắt hiện lên một chút thù nị đã thương người đến cỡ nào, tiểu lang quân thì sao, chính quân thì sao? Trong viện nàng chỉ có một người là Điều Cần, bao nhiêu người hâm mộ cũng không kịp.....

Chính là miên man suy nghĩ, trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, Hàn Nghị ngược mắt lên, chỉ thấy Công Dã Thanh Quân không biết xuất hiện ở cửa lúc nào, nàng nhàn nhã mà tựa vào cạnh cửa, cũng không biết nhìn Diêu Cần bao lâu.

Tiểu công tử đùa bỡn lập tức buông lỏng Diêu Cần ra, Công Dã Thanh Quân thẳng đi về phía hắn, gật đầu cười với mọi người, nàng buồn cười đem mũ quan phù chính méo lệch của Diêu Cần, cẩn thận siết chặt mũ quan chút, lại kéo tay hắn, cười nói: "Suốt ngày điên khùng!" Giống như trách cứ, trong mắt lại tràn đầy nụ cười cưng chiều.

Diêu Cần cúi đầu xin lỗi, phụ thân quận chúa luôn chê bỏ hắn không đủ chừng mực, hắn thuận theo đi theo Thanh Quân đi ra, đằng sau lại truyền đến tiếng cười, nhìn không được quay đầu lại quơ quơ nắm đấm.

Buổi tối, Công Dã Thanh Quân đang ở trước bàn chuyên tâm điêu khắc, Diêu Cần vội vàng chạy đến, hắn nắm đoạt được dao khắc của nàng, tức giận nói: "Ta không muốn làm tiểu lang quân, ta muốn làm chính quân, chính quân!"

Thanh Quân ung dung nhìn vẻ mặt căm phẫn của hắn, bĩu môi nói: "Không biết là người nào vào nửa năm trước chạy đến thanh lâu bao hoa khô, phụ thân tức giận đến....." Lời còn chưa dứt, nhất thời cười ra tiếng, bộ dáng hời hợt của Diêu Cần, thật sự buồn cười.

Hắn ở sau lưng nàng ôm nàng, ảo não mà nói: "Cuối cùng ta đem chuyện làm cho lộn xộn lung tung....."

Công Dã Thanh Quân nắm lấy tay của hắn để trước ngực, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn, thở dài nói: "Cho nên ta mới lấy người a, nếu không còn không biết có thể gả đi ra ngoài hay không a!"

Hắn thông dong mà rút tay về, véo hai cái ở hai bên sườn nàng, nàng sợ nhất có người đụng vào cái chỗ này, lập tức trốn tránh cười ra tiếng.

Hai người đang cười đùa âm ỉ, tiểu Đổng tới truyền lời, nói Liễu Thị muốn gặp Diêu Cần.

Diêu Cần soi vào gương chải tóc phía dưới phát lên, cẩn thận sửa sang lại vạt áo, lúc này mới đi tiền viện.

Nửa năm đã qua, Liễu Thị vẫn đau đầu về nữ nhi cùng Diêu Cần, ngược lại vợ chồng người ta cảm thấy không có cái gì không ổn, nếu như nói lấy hắn, chỉ có thể là tiểu lang quân, Diêu Cần kia đã gửi đi phong thư cho mẫu thân, một cổ kiện liền vào phủ tướng quân.

Thanh Quân vẫn là như vậy, đối với người khác lạnh nhạt như thế, hai người ngọt ngào ngào ngào trải qua cuộc sống không chịu để tâm, nhưng hắn không thể tiếp tục mặc hai người họ như vậy, trước đó vài ngày cũng ám chỉ Thanh Quân nói cho Diêu Cần một danh phận, nữ nhi này lại cũng không biết là phủ cùng mình bực bội, mà không để ý hắn, tức chết hắn rồi.

Nếu là có thai rồi, phụ thân đứa bé kia cũng không thể là tiểu lang quân, hắn đối với nữ nhi thật sự vô phương, liền gọi người kêu Diêu Cần đến.

Đang suy nghĩ làm sao mở miệng, Diêu Cần lo lắng không yên mà tới, hắn luôn luôn sợ ông, lúc này lại càng cúi đầu đứng ở một bên.

"Phụ thân." Tiếng nhỏ như muỗi.

"Uh," Liễu Thị ho nhẹ một tiếng, vẫy tay nói: "Sang đây ngồi xuống." Hắn vốn đã ngủ, chính là chợt có ý nghĩ gọi bằng được Diêu Cần, lúc này đang nằm trên giường.

Diêu Cần nghe lời đi tới, ngồi ở bên giường.

Liễu Thị mở ra đề tài câu chuyện: "Người vào phủ đã nửa năm?"

Diêu Cần gật đầu: "Vâng"

Liễu Thị không chút để ý nói: "Người nhớ nương sao?"

Diêu Cần gật đầu: "Nhớ."

Liễu Thị trầm mặc một hồi lại nói: "Thế nào, ở tướng quân phủ còn chưa quen sao?"

Diêu Cần tiếp tục gật đầu: "Àn."

Liễu Thị im lặng.... Qua một hồi lâu, hắn thấy sau lưng Diêu Cần thẳng tắp, âm thầm cười trộm, hài tử này, vừa thấy mình liền dâng hoàng như vậy, đến chỗ Thanh Quân kia, vô cùng sôi nổi.

"Diêu Cần ~" nói đến việc này hắn hơi có chút không được tự nhiên: "Có muốn làm chính quân của Thanh Quân hay không?"

Diêu Cần lặng đi một chút, rất nhanh đáp: "Muốn!"

Liễu Thị nói: "Thực ra thì ta sớm cùng Thanh Quân nói rồi, bảo nàng cho người một danh phận, nhưng cũng không biết nàng làm sao còn giống như tức giận với ta, tựa như không nghe thấy." Hắn cẩn thận đánh giá khí sắc Diêu Cần, chỉ thấy hai mắt hắn tròn tròn, hai gò má tức tẹn đến phồng lên, chỉ chốc lát lại nản lòng, nhìn về hướng ông, vâng dạ nói: "Phụ thân ~ ta còn tưởng rằng là người không thích ta chứ, lát nữa ta đi về hỏi nàng, xem nàng nói như

thế nào!"

Nói xong liền đứng dậy, Liễu Thị nắm túm hán lại: "Cái hài tử gốc nhà ngươi, hỏi nàng làm cái gì!"

A? Diêu Cẩn ngây người: "Vậy làm sao bây giờ?"

Liễu Thị gọi hán lại gần chút, hán hạ giọng nói: "Đây không còn đơn giản? Đi phủ nha thay đổi hộ tịch, không được sao!"

Diêu Cẩn khó hiểu nói: "Vậy phải cần dấu tay Thanh Quân, còn có đại ấn trong nhà mới được a!"

Liễu Thị từ dưới gối lấy ra đại ấn, cười nói: "Cái khác ta cũng chuẩn bị cho tốt rồi, một lát ta cho ngươi đóng dấu cái này, buổi tối ngươi len lén cầm tay Thanh Quân, ấn một dấu vân tay, ngày mai sẽ đi một chuyến đến phủ nha thì tốt rồi."

"A! Phụ thân!" Diêu Cẩn thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Tạ ơn phụ thân!"

"Trước tiên đừng cảm tạ ta," Liễu Thị nhú mày mà nhìn về mặt hưng phấn của hán: "Đây chính là có điều kiện."

"Cái gì?" Diêu Cẩn sửng sò.

"Ngươi phải nhanh lên một chút cho ta âm đại tôn tử!" Hán nói năng có khí phách.

Đêm hôm đó, Diêu Cẩn lặn qua lộn lại gậy vọt lên Công Dã Thanh Quân, sau khi nàng ngủ, len lén mà ấn dấu tay, đại công cáo thành!

Sáng ngày hôm sau, Công Dã Thanh Quân có việc đi ra ngoài, Diêu Cẩn cùng Liễu Thị hai người vội vàng ngồi xe ngựa chạy đến phủ nha, kết quả, hai người giật nảy mình, Công Dã Thanh Quân chính quân, Diêu Thị, tên Cẩn.

Nàng đã sớm chuẩn bị tốt phần văn thư này, nhưng không nói, Liễu Thị lại càng âm thầm mừng Thanh Quân, hại mình mù quáng lo lắng, nàng tốt hơn, không biết từ lúc nào trộm đại ấn của nhà mình rồi.

Vừa ra phủ nha, hai người lại càng ngỡ ngàng, Công Dã Thanh Quân tựa vào bên cạnh xe ngựa, gấp díp cười nhìn hai người bọn họ.

"Phụ thân, người mang Diêu Cẩn đến đây làm cái gì a!" Liễu Thị lờm nàng một cái, lên xe ngựa, Diêu Cẩn chậm chậm đi tới, nàng duỗi ngón tay đánh ở trên trán của hán một cái phát ra tiếng, tiến đến trước mặt thấp giọng nói: "Tiểu lang quân! Ấn dấu tay như thế nào cũng không cho ta lau tay?"

"Ngươi!" Nàng biết! Diêu Cẩn sợ hãi kêu ra tiếng.

Công Dã Thanh Quân cười khê một tiếng, bỗng chốc hán thẹn quá hóa giận cắn lên một cái!

"A-!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.